

ANUL VI.— No. 3.

MARTIE 1925.

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSONA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI”: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREŞTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de Onoare: A. S. R. Principele Moștenitor al României

Președinti de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și ANTONIU MOCSONYI

Președinte:

DINU R. GOLESCU

Vice-Președinti:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, Prof. I. DRAGOMIR, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GÂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. Dr. DIONISIE LINTIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. METIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, PETRU POPOVICI, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Dr. L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU,
A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprindând interesele tuturor vânătorilor din întreaga
țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 100.— și o cotizație anuală de Lei 50.—

Membrii aderenți: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 40.—

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale.

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Societatea Anonimă de Cimenturi din Europa Orientală

(CIMENT-PORTLAND)

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare:
Cernavoda

Sediul Central:
Anvers (Belgia)

Producție: 60.000 tone

SOCIETATEA DE CIMENT IOAN G. CANTACUZINO

SOCIETATE ANONIMA

BRAILA

Sediul Social București
Telefon 27/50

Fabrica Brăila
Telefon 84/2

Pentru Regenerarea Sângelui la Vânat

Vânat viu pentru Creștere și pentru Improspătarea sângelui

Cerbi nobili, Cerbi Dama și Cerbi Shicka, Căprioare, Mistreți, Iepuri de câmp și de pădure, Fazani comuni, cu banda albă și regali, Potârnichi, Lapini sălbateci, Cocoși de mesteacăn și Cocoși de munte, precum și toate celelalte specii de vânat și păsări de lux, ca lebede și rațe japoneze, Fazani aurii, argintii și de Amherst, Păuni, Păsări de rasă, Găini, Rațe și Gâște.

Ouă de Fazani și de Păsări de Rasă pentru Clocit

Aparate de clocit (clocitorii), Instalații de curți de păsări, etc. oferă în calitate superioară cea mai veche și cea mai mare Firmă din această branță:

Eduard Mayer, Wildexport, Wiener-Neustadt (Austria)

(La orice corespondență rugăm să se atâzeze 20 Lei pentru răspuns. — Corespondență în limba germană, franceză și engleză)

Așa că de aceasta mai cumpărăm: orice cantitate de bufnițe vii, tinere sau bătrâne, vidre, pui de urs, lupi, pisici sălbaticice, jderi mari, vulturi, șoimi, stârci, cocori și berze negre, și rugăm să ni se facă oferte

Wilhelm Scherg & C-ie Brașov
Fabricile de postav, țesături de mode și tricotage
din Brașov

FONDAT IN 1823 ————— TELEFON No. 14, 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbați și dame

Postavuri fine și de comerț

Postavuri de uniforme
:: Ofițeri și sporturi ::

:: Cuverturi și pături ::

Fabrica:
STRADA FABRICEI No. 2

Magazia:
PIAȚA LIBERTĂȚEI

CIMENTUL TITAN

**SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI
MATERIALE DE CONSTRUCȚIE
CAPITAL LEI 40.000.000**

• • •

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21|47

• • •

DIRECTIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALĂ

La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226

TELEFON 54,2

• • •

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

• • •

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

• • •

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

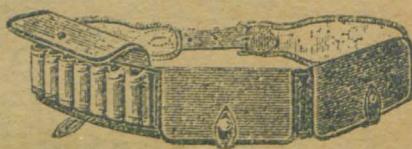
Atelierul de Curelărie **M. Soglu & S. Berbec**

No. 75, Calea Victoriei No. 75

(în curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREŞTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânătoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânătoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice.

Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând cu mâna și din cel mai fin material. —
Lucre artistic și cu prețuri absolut convenabile.

Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

NB. — Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“ se bucură de o reducere de 10%.

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ“ **OSIAS KLINGER**

BUCUREŞTI

STRADA ACADEMIEI No. 3
(SUB HOTEL BRISTOL)

■ ■
Noul magazin de arme,
muniționi, articole de vânătoare,
velocipede, motociclete și accesorii,
Atelier special pentru reparații de arme.
Arme de vânătoare, de tir și de apărare
ultimile perfecții, tuburi și cartușe
încărcate, toate calibrele.
■ ■

ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

ADR. TEL.: ARMURARIA ENGLEZA

Vânzări

Vând Bayard 12 și Drilling 16
foarte puțin întrebuințate,
ambele cu ZECE MII LEI predabile.
— CONSTANȚA —
Doctor Mardare Mangalia.

Loc rezervat pentru reclame

MARTIE

„Revista Vânătorilor“

de D. Pavlu, Vălenii de Munte

Odată cu întregirea neamului românesc, toate societățile vânătoarești din țară, inclusiv cele din teritoriile alipite, vor trebui să aibă, pentru necesitățile unificării de acțiune, un organ de propagandă și educație *unic*. Acest organ nu poate fi decât acel al „Uniuniei“, care singură trebuie să-și ia răspunderea unei coduceri înțelepte și a unei *educații unitare*.

Când rostul „Uniuniei“ este acela de a strâng laolaltă pe toți acei care poartă dragoste de vânătoare, din tot cuprinsul României întregite, nu se cade să nu se vină înainte, cu o revistă care, întrecând pe toate cele din trecut, să pună în evidență superioritatea spiritului nostru, nediscutata noastră civilizație de noui stăpâni, asupra unor gloate cari au învățat a se mișca și gândi sub stăpâniri care n'au putut fi inferioare celeia ale noastre.

Fără îndoială mulți dintre noi am sesizat la timp și diferența puțin măgulitoare între soiul de publicații apărute înainte de război pe întinderea plaiurilor locuite de români și cele de astăzi:

O revistă vânătoarească, care dacă nu să

întreacă, dar cel puțin să fie la înălțimea celor din trecut, prin greutatea morală și perfecționările ei tehnice, se impunea de urgență.

„Uniunea“ posedă deja un asemenea organ.

De sigur, nu este ușor să compui și să întreții o revistă de asemenea natură. Ea cere mari sacrificii. Si Sașii și Rușii și Rutenii și Ungurii și Români Ardeleni le-au făcut cândva. E rândul nostru astăzi să le facem.

Sacrificiile acestea sunt pentru noi, în împrejurările actuale, mult mai ușoare. S-ar cucuveni deci, ca și sforțările noastre să depășească în rezultate pe acelea a străduitorilor de mai înaintea noastră.

Lucrul este foarte posibil. Cu o singură condiție: să știm să organizăm întreprinderea. Fără organizare, sacrificii și colaborarea tuturor membrilor vânători, nimic nu e cu putință.

Luând în considerație însă stare de spirit a masselor, creiată după marea războiu european, prăbușirea morală și lipsa de cultură are încă decenii de viață.

Cetățeanul, și în deosebire cetățeanul român,

trebuie *convins*, în argumente tari, să prețuiască valoarea unei publicațiuni ce-l interesează, să contribuie prin obolul său la susținerea ei, să o citească chiar, dând uitării tradiția veacurilor: că prea multă învățatură smintește pe om¹⁾.

„Uniunea“ are dar datoria imperioasă să se convingă de adevărul categoric al realităței, de necesitatea unei educațiuni unitare, *de sus până jos*, — fără deosebire de clasă —, să înlăture prin orice mijloc fatalitatea vremei, căci numai astfel va putea duce la bun sfârșit acțiunea sa idealistă.

Cum se poate organiza revista, pentru ca ea să dea maximul de rezultat moral și material:

1. Să-și asigure bunăvoiță și concursul Ministerului de Domenii, eliberându-se permise de vânătoare pe anul 1925, și în viitor, numai acelor vânători, cari vor face doavadă că sunt abonați și la curent cu plata revistei.

Prin publicațiunile gratuite, a „Direcțiunei vânătoarei“, devenind prin aceasta și un organ al Ministerului de Domenii. Toate dispozițiunile ce se vor lua, vor fi cunoscute la timp, de cel mai umil vânător, până la ungheful cel mai depărtat al României Mari.

2. Revista trebuie să fie ireproșabil redactată și servită sub cea mai artistică înfățișare tehnică²⁾.

3. Să-și asigure un cât mai întins câmp de reclamă, bogat retribuite.

4. Să aibă un încasator harnic și corect, plătit prin tantieme.

5. Să-și asigure stocul de hârtie trebuincios, pentru plata tipografiei pe cele mai mici prețuri posibile.

„Revista vânătorilor“ trebuie să se ferească de a fi un simplu și plat buletin vânătoresc, ci se va strădui să cimenteze în sufletul cititorilor săi, *pasiunea superioară pentru arta vânătorului, disciplina vânătorescă cea mai severă, și bu-*

1) Din 50.000 permise de vânătoare eliberate de Ministerul Domeniilor, nici patru la sută nu sunt abonații „Revistei Vânatelor“!

2) Credem că acest desiderat îl împlinește astăzi „R. V.“ cu prisoșină; cunoștorii pot afirma că ea se prezintă cel puțin la o egală perfecțiune cu majoritatea marilor reviste vânătoresc europene. (N. R.).

nătatea nemărginită de suflet față de tot ceiace cere asistența omului înarmat.

Ea trebuie să cucerească chiar și pe acel cetățean care nu este vânător, să-l cucerească prin aspectul ei euopenesc technic, în care arta grafică să se înfrățească cu graiul literar și în care să se întrevadă nu o simplă preocupare de ordin mercantil, ci una pornită din cele mai curate îndemnuri sufletești și intelectuale.

„Uniunea“ are îndatorirea să îngrijească prin toate chipurile să și asigure prosperitatea revistei, constrângând pe toți ce vor a fi vânători, să sprijinească cu banul lor susținerea revistei, prin abonamente plătite cu anticipație și diverse donațiuni.

Numerouse case străine și specializate în fabricarea materialelor vânătoresc, au nevoie pentru stabilirea debușeuilui lor, mai cu seamă în țările mici din răsăritul Europei, de o foarte întinsă reclamă. E deci necesar ca dela început să se stablească un cât mai întins contact între singurul organ vânătoresc din întreaga Românie și acele numeroase case streine, foarte mult interesate să-și facă o reclamă perfectă, cu riscul celor mai imense retribuții.

Fiind un organ ce reprezintă interesele materiale și străduințele morale ale unei societăți recunoscută ca persoană morală, revista vânătorescă a „Uniunei“ ar putea beneficia de prețurile minime, pe cari guvernele noastre le stabilesc în comerțul hârtiei, pentru toate întreprinderile publicistice folosite de binelui public.

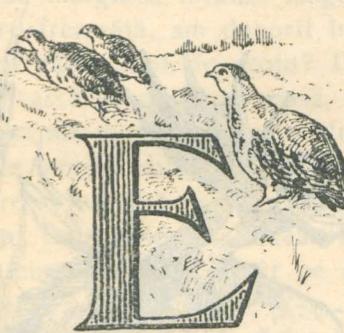
De asemenea, pentru temeiurile de mai sus, revista vânătorescă ar putea apărea în una din tipografiile Statului, bucurându-se astfel de simțitoare scăderi de preț în tipăriturile ei. Aceleași avantajii le-ar putea căpăta „Uniunea“ pentru tipărirea bibliotecei lunare de propagandă, care alături de celealte organe de propagandă oficială, ar desăvârși educațiunea maselor de pe întreg cuprinsul României, *educaționea așa de imperios cerută, mai ales în imprejurările de astăzi.*

In mlaştinele de la Rokitno

(din carnetul meu de amintiri)

de Căp. Schneider-Snyder Roland

ra în toamna anului 1915.
Sosisem din concediu din
'napoia frontului, unde
aflasem că regimentul 7
K. D. se află actualmente
în mlastinele dela Ro-

kitno. O privire pe hartă mă informă asupra suprafeței acestor mlaștini, în cari atâtea fluvii dispar și unde păduri străvechi de pini își murmură cântecul. Trenul aleargă zile întregi, lăsăm în urma noastră Carpații... Lembergul (Lwów), ultima stație civilizată. În Kowel, ploae și noroi peste tot, un noroi pe care numai cel care cunoaște străzile Wolhiniei, și-l poate închipui. Noroi și birjari evrei cu trăsuri murdare și mici; în trăsuri, ploșnițe și păduchi. Nu e deci de mirare că părăsii Kowelul cu primul tren.

Dealungul liniei ferate vezi numai bănci de nisip mărunt acoperite cu ierburi sărăcăcioare, pe ici colo nisipuri mișcătoare și iar nisipuri, mici părăiașe, păduri de pini, negre și mlăştinoase, fugere și buruieni de erica... pe distanțe de kilometri. Contele B. care călătorea cu mine dormita încă cu amintirile sale: Viena, Viena, orașul imperial unde viața merita a fi trăită... iar aci se apropiă cruda realitate, realitatea care trimete în împărăția uitărei visurile și amintirile cele mai frumoase, de par că nici n'ar fi existat!

...Borzowa! o mică stațiune în mijlocul dunelor de nisip prin care toamna târzie își plimbă vânturile. Ceață și frunziș de toamnă care cade... Călătorim călare mai departe. Caii calcă adânc, înaintăm cu multă greutate, străbatem câteva pârae și câmpii pline de ericacee, până când satul devine însfărtit vizibil; câteva colibe rusești printre trestii, pini și plopi desfrunziti. Totul e clădit din Bușteni.

„Ei, acum am ajuns acolo unde lupii își urează bună seara, zice contele B: aici ești la tine acasă!

Și aşa era chiar, căci existau acolo minunate ţinuturi virgine, mlaștini, păduri și vânat... cărduri întregi de rațe sburau peste mlaștini și sate, și înainte încă de a mă așeza în cameră lângă sămovoarul care zumzuia, doborii câteva la pământ. Pușca mea Winchester împușca parc'ar fi fost otrăvită... rață peste rață cădea la pământ și se intunecase bine când tot se mai auzea încă vâjăitul cărdurilor pe sus.

La lumina lumânărilor și în fața focului de lemn de pini care ardea înăbușit în uriașă sobă rusească, ce ocupa jumătate din cameră, B. visează din nou sau poate în continuare despre Viena, despre Viena unde se plimbă în marea de lumină a lămpilor electrice, doamne frumoase cu piciorușe fine, unde sunt femei frumoase și muzică, muzică vieneză adevărată. Iar aci zumzue samovarul, aşchiile părăe în sobă,

jatul e încins și afară pinii vâjăe... în timp ce și leagănă întunecatele și voluminoasele lor coroane. Cârduri de gâște sălbatece trec cu tipătul lor gli... gli... gli, gli... gli... gli.

Dimineața e rece. Vântul înghețat de nord mătură mlaștinile și pădurile. Trestia vâjăie și cântă încovindu-se adânc. În curte, caii scurmă pământul cu copitele. Vreau să plec, să ies în lumea mlaștinilor, în poenile pline cu erica, în întunecatele păduri de pini, pentru a cunoaște ținutul și a vâna. După câmpii sterpe urmează pustiuri de nisipuri acoperite cu ierburi înalte și uscate și cu tufișuri pipernicite. Aci descălicăm, căci trebuie să fie potârnichi. Și într'adevăr deabia ajunsem la tufa măruntă, că sbură chiar din fața mea, din iarba uscată, un cârd întreg de potârnichi... prrrr... prrrr... repede un dubleu, încă o împușcătură și trei potârnichi căzură la pământ. Mergem mai departe, spre locul unde s'a lăsat vânătul..., iarăș le ridicăm... Winchesterul pocnește ascuțit. O potârniche cade ca o piatră, a doua, aripătă, cauță scăpare fugind prin buruenile uscate... Pocl... alicele řueră..., praf de nisip se ridică și iată că am pus mâna și pe asta.

Cu băgare de seamă mergem mai departe spre o
miriște acoperită cu burueni. Încă un cărd de potâr-
nichi... *prr... prr...* aproape că m'au speriat... Win-
chesterul părâe ca o mitralieră... vântul îmi zvârle
în față fum și rămășițele arse ale pulberii, totuș
ulanul meu aportează ca un prepelicar și iară avem
două potârnichi. Ne urcăm în řea și pornim în trap
către poiana cu ericacee, din marginea pădurei de
pini roșiatici cu coroanele întunecate. Dintr'o mo-
cirlă sboară un cărd de rațe și trec mai departe fără
ca noi să tragem. Aci descălecăm din nou și deabia
făcusem o sută de pași, când iată un iepure că țâș-
nește ca o săgeată din bălării și se îndreaptă peste
nisipurile galbene spre pini. Trosc! îl dau peste cap,
tocmai la marginea pinilor. Pornim în trap mai de-
parte, dealungul smârcurilor către cariera de turbă.
O pădurice luminosaă de mesteacăni, grămezi negre
de turbă, iar pe acestea iată niște păsări mai,
întunecate, cinci, șase, nu, zece... cinsprezecete.
Sunt cocoși de mesteacăn, găini și cocoși, cu coada
strâmbă și încovoiată ca o seceră. Mult timp privesc
din ascunzișul pinilor acest frumos vânat pe care-l
vedeam acum pentru întâia oară și pe care nu-l vâ-
nasem încă.

Apoi mă las jos din řea cu băgare de seamă, ulanul ia calul în primire, încarc Winchesterul cu alice mari și mă strecor cu băgare de seamă pe burătă, printre tufele de mesteacăni și de ericacee, către un morman negru de turbă. O împușcătură și primul meu cocoș de mesteacăn zace la pământ. Mai trag

odată asupra unui al doilea în zbor și doui splendizi cocoși zac prin buruieni, pe când sânge purpurii picură și înroșește ierburile; ca fermecată, privirea mea soarbe frumusețea naturei rusești... Cât vezi cu ochiul numai ericacee și pini și animale de apă cari fâlfăie gălgăios.

Prin pădure pornim spre Borzowa.

Contele B. terminase deja masa. Un gramofon scârțăe: „Wien, Wien nur du allein“. Contele e melancolic, pe el nu-l mai interesează decât muzica și caii, fiindcă și aceștia au o statură „sveltă“ ca fe-meile...

* * *

Dimineața, încă pe întunecate plecai cu „*Tarantăs*“-ul¹⁾ meu către poenile și pădurile din mlaștini. Drumul se întinde larg și galben, peste nisipurile adânci. Caii înaintează cu greu, găfând și scoțând aburi.

Un frunzis auriu acoperă pământul din pădurea cu trupuri albe de mesteacăn, în care descălicăm; la marginea marilor mlaștini, unde s-ar găsi, zice-se, cantități enorme de cocoși de mesteacăn. O moarte înfiratoare pândește însă pe acela care, necunosând potecilor și cărările, s-ar aventura pe suprafața lor șovăitoare și sugătoare. Eu îndrăznesc totuș s'o fac, căci sunt condus de către tatăl fetei blonde ca spicul grâului, gazda mea. Acesta fusese dragon și ordonanță la un polcovnic și posedă maniere alese. Și iată colo, pe turbă și prin arbuștii de erica... cocoșii de mesteacăn.

In genunchi și pe burtă, tot înainte, printre tufe dese de ericacee, pământul cedează și gălgăe... va ține oare?... va ține oare colo?... ocolim pe ici... și acum... un pocnet și un fulger și o scurtă licărire... încă odată... mecanismul de repetiție sună saccadat... încă odată țășnește raza roșie de foc... un chiot de bucurie isbucnește din pieptu-mi și răsună peste smârcul gălgăitor, tocmai ca acasă, în Carpații aco-periți cu zăpadă și sărutați de soarele de dimineață, când răușisem să dobor un cocoș de munte. Perle de sânge, mari și roșii picură pe burueni, și trei cocoși strălucitori, cu cozi late și încovioate, zac la pământ. Muncim cu greu pentru a trece smârcul care gălgăe și gême, pentru a ajunge la păduricea de mesteacăni, unde ne aşteaptă prietenul meu cu „tarantas“-ul. Pornim în trap mărunt către casă; mai străbateam o miriște de ovăz și mai împușcăm un iepure. Acasă, în căsuța clădită din bușteni de pin și îngrădită de vreme ne aşteaptă fiica gazdei, blondă și cu obrajii rumeni. E vizibil schimbătă... pe Dumnezeul meu, mi se pare că micuța s'a spălat! Dejunăm fără gramofon, urmează un somn lung și adânc după masă, ceai și după aceia pornim la rațe.

Treceau în stoluri mari, imposibil de numărat și vâjâiau ca pădurile încovioiate toamna de vânt. Raze de foc țășneau către cerul întunecat și rață după rață cădea în apă. Seara când mă intorsei acasă, la lumană lămpii de acetilenă și greu încărcat cu rațe,

găsii la mine un camarad iubit, pe Locotenentul Conte Sylva-Taroucca, care mă aștepta.

Gramofonul scârțăe din nou, samovarul zumzue și un supeu îmbelșugat se aduse la masă: pește fier, somon, friptură de rață, „vodkă“ limpede ca cristalul și Bordeaux alb; după aceia cafea veritabilă și minunate țigări de foi aromate *Bock*, cu scrumul alb ca zăpada. Ba Locotenentul Bauer din reg. 2 Ulanî îmi aduse chiar tutun englezesc de pipă *Capstan, Navy-Cut*, Capstan veritabil! Repede pipele *Peterson* sunt aprinse. Suntem bine dispuși și povestim multe. Prin camera înnegrită de fum trec amintiri de vânătoare și de lupte, în timp ce o osteneală de plumb ne doboară...

Zăpada scăpitoare și albă acoperă mlaștinele și câmpia fără margini, iar pădurea întunecată de pini zace sub zăpadă. Deasupra cerul e senin și fără nori. Aerul e limpede, totul și se pare atât de aproape, de ai gândi că poți să-l ajungi cu mâna. Plecăm cu *tarantas*-ul în pădurea apropiată în care ni se spune că vom găsi jderi. Urmează o lungă și inutilă rătăcire prin pădure, prin desisuri și tăeturi. Ramuri ne lovesc în obraz și ne sfâșie hainele. Prin lumișurile acoperite cu zăpadă găsim pe ici, colo, câte o urmă de jder, care se termină la piciorul unui pin. Zăpada răvășită de pe ramuri ne indică locul prin care a trecut animalul, din pom în pom, din cracă în cracă. Câinele rusului, un dulău de o rasă nedefinită, smorăe și adulmecă; privirea sa pătrunde cu lăcomie ramurile încălcite ale pinilor înalți, un lătrat ușor, tăărăganat și răgușit, iată jderul! Însă o săritură îndrăzneață transportă animalul în copacul alăturat. La împușcătură, el se contractează, iar spinarea î-se încovoiează într'un spasm. Șovăe... Aștept însă cu împușcătura a doua, pentru a nu-i strica blana prețioasă. Jderul se cramponează spasmodic și cu tărie... cade... încă odată se mai cramponează,... și iată-l zăcând în zăpadă, la marginea lumișului, sub pinul ro-

¹⁾ Trăsurică rusească.

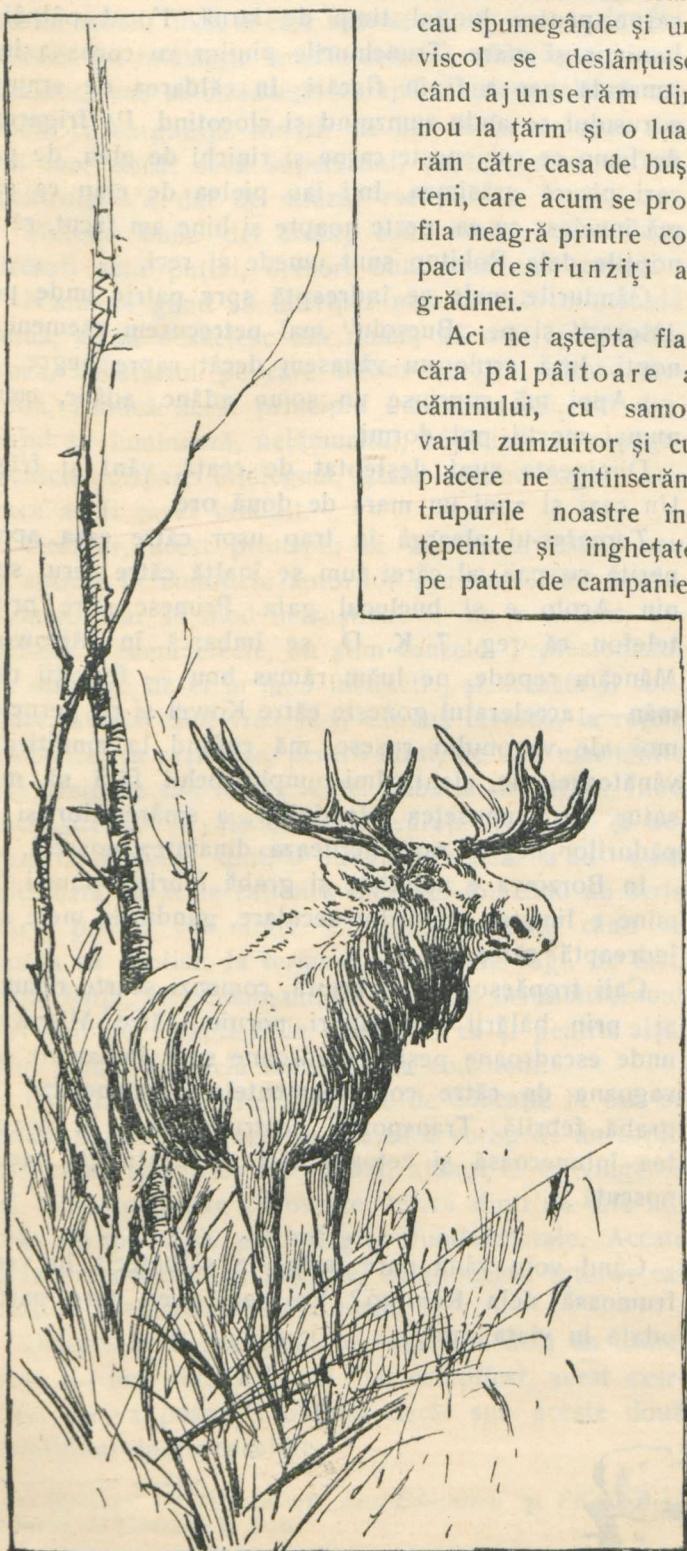
șiatric și noduros. Un jder de toată frumusețea, cu blană închisă, mătăsoasă și moale.

La marginea lacului, lângă trestia înaltă și uscată care freamătă, am doborât încă două rațe mari. Dar cum să le scot de acolo? De aceasta trebuie să îngrijească gazda, după masă, cu ajutorul luntrei. După masă mă dusei și eu cu el. Imediat în spatele ogradei sale începea mlaștina, cu stufăria ei înaltă cât omul, care se apăreacă și freamătă. Din ea se ridicau mereu rațe, totuș cele cari cădeau în stuf erau pierdute; nu le puteam scoate decât pe cele împușcate în largul apei.

Un vânt rece începu să sufle și sub loviturile sale, trestia se încovoia și se apăca într'un mod neliniștit.

Valurile se ridicau spumegânde și un viscol se deslânțuise când ajunseră din nou la țărm și o luarăm către casa de bușteni, care acum se profila neagră printre copaci desfrunziți ai grădinei.

Aci ne aștepta flăcăra pâlpâitoare a căminului, cu samovarul zumzuitor și cu placere ne întinserăm trupurile noastre înțepenite și înghețate pe patul de campanie.

Demonul vânătoarei mă stăpânia cu totul, deaceea, după sfatul gazdei, hotărâi să plec a doua zi cu „*Pulvanul*“ la vânătoare de cocoși de mesteacăn. Aceasta este o vânătoare adevărat rusească și primăvara a acestei păsări. *Pulvanul* este o pasăre împăiată în mod rudimentar, care servește la ademenire. Cu *pulvanul* se vânează de obiceiu toamna și constă în faptul că te duci dis de dimineață către adăpostul sau coliba, în fața cărora se ridică mai mulți *pulvani*.

Privind *pulvanul* acesta mâncat de molii, o caricatură împăiată a unui cocoș de mesteacăn, aproape că nici nu-mi venea să dau crezare faptului. Totuș gazda rămase la părerea sa. Sedeam astfel cu mult înainte de răsăritul soarelui în coliba făcută din turbă la marginea mlaștinei, într'un luminiș de mesteacăni, având în față noastră două din aceste *pulvane*. Începuse să mijescă o dimineață senină și limpede și deja voiam de acum să părăsească locul și să-mi văd de treabă, când, nu departe de colibă se ridică cu gălgie câțiva cocoși și se lăsară lângă *pulvan*: era un cocoș și două găini. Depărțarea era mai mare decât 50 pași, aşa că nu voiam să risc o împușcătură de alice. Luai Mannlicherul și imediat ce putui să văd sclipirea argintie a cătărei pe spatele lor negru, țâșni și flacără din țeavă. Încă câteva svârcoliri spasmodice și pasarea măreață zacea la pământ, cu aripile întinse, în timp ce ceilalți cocoși speriați se lăsau iar jos, departe de mine.

Pulvanul își făcuse datoria.

* * *

O invitație laconică ma invită la Borisowka, în regiunea Pinskului, la o vânătoare de elani (*Cervus alces*).

Plecăm cu *tarantas-ul* la gară. Călătoria e comodă în vagoanele luxoase rusești, mergem dealungul ținutului acoperit cu zăpadă dela Rokitno și apoi o luăm din nou cu *tarantas-ul* către colibelete rusești acoperite cu pae, a căror culoare brună se zărește din depărtare.

— „Elanii sunt bine reperați! Ii avem cu siguranță!“ fură cuvintele cu care sunt primit.

Greu, tare greu e tropăitul acesta prin păduri și băltoace și ziua trece fără nici un rezultat. În dimineață următoare totuș, văzurăm conturându-se prin ceață groasă a dimineței silueta enormă a unui animal capital la marginea lacului ușor înghețat și înconjurat de pini negri. Elanul păștea plantele aquatice din apa joasă, sorbind, mestecând și din când în când cercetând împrejurimile cu miroslul; vântul bate însă către noi. În acest moment adulmecă din nou, aruncând maiestos coarnele pe spate și un strigăt zguduitor străbate apa și pădurea. Ca o perlă se profilează cătarea argintie a armei pe spatele corpului său întunecat și învăluit în ceață — o pocnitură scurtă și ascuțită — o lovitură înăbușită a proiectilului — un salt de moarte, urmat de o prăbușire, aşa cum numai un uriaș se prăbușește...

Fără suflare, zace acum acest exemplar al unei epoci apuse, în apa joasă și înghețată, care mai face acum doar câteva mici cercuri. Era o distanță de 80

de pași și arme cu care bag glonțele la 100 de pași într-o cutie de chibrituri, nu și-a greșit nici acum ținta. Era primul meu elan! Mă bucur, dar bucuria mea nu e nici deplină nici curată, prea este mult întunecată de o durere profundă, provocată de priveliștea acestui vânător rar, rămășiță din alte vremi, care de acum nu mai va fi decât un trofeu, o frumoasă piele de cer-videoe, capabilă să ocupe o jumătate de odaie și — carne pe care în acest moment țăranul rus o măcelărește cu securea lui tăioasă, rânjind în mod stupid!

Imi amintesc de ultimul zimbru care a fost ucis în Transilvania pe la începutul secolului al 19-lea. Ultimul din această rasă, care străbătea în număr mare pădurile Transilvaniei noastre. Se zice că a fost ucis de un vânător țăran român, sau poate de către cel mai renomut vânător transilvănean, *Gentry-ul unguresc*: Ujfalvi Sandor. Legenda nu ne-o poate preciza. Din pădurile mlaștinoase ale Wolhiniei gândurile mă transportă în patria mea ardeleană, unde Bu-cegii își înalță capetele încoronate cu zăpadă, unde pinii îmbălsămează aerul și unde brații freamătu... Când va cădea și acolo oare ultimul urs și când va răsuna oare în Wolhinia ultimul muget de elan?! Când?... „Cultura“ doboară și arde cu calibrele 350 și 420 dela Verdun și până în Mesopotamia!

„Gotowo!“ zice trezindu-mă vânătorul care gême greu sub povara capului măret al elanului cu coarne superbe. Căci pielea și carnea vor fi transportate mai târziu. „Harașó!“

Mâncăm lângă foc ficați și rinichi de elan. Rinichii am încercat să-i mânânc și cruzi, numai sărați, cum fac Samoiezii, dar nu mergea, căci pentru asta trebuie să ai și un gust de Samoied, care consideră această mâncare drept o trufanda.

Rusul dă zor să plecăm și din nou o pornim ore întregi prin desisuri și lumișuri, prin tufe de pini și prin smârcuri pline de stuf, gâfăind și scăldăți în sudoare, până ajungem acolo unde e vorba să găsim un al doilea elan. Rusul îmi arată cu brațele întinse cât poate, că aşaaa... niște coarne trebuie să aibă! Mergem mai departe. Câinele trage de lesă ca un turbat, ochii îi ard ca la un lup.

Aici trebuie să fie. Se dă drumul câinelui care dispără în desis; se aud tropăeli și crengi sfârâmate de un corp greoi, câinele începe să lătră nebunește; rusul dă zor mereu și aleargă ca apucat de draci; gâfăind și obosit, obosit de moarte mă strecoar prin desis, hainele-mi sunt rupte și sfâșiate, dar deodată, colo, stă în fața mea elanul și înaintea lui câinele, care îl atacă.

Elanul dă cu coarnele, totuș câinele nu se lasă... O limbă roșie de foc de armă și elanul răspunde cu un salt de moarte.

Părăie și se frâng crengile; câinele latră ca un

nebun apoi din nou dă gură pe loc. După el! Dar iată, mai colo, elanul la vederea noastră că să se mai ridice odată, dar se prăbușește din nou, și când se ridică iar, un al doilea glonte plasat la lopătiță îl trântește la pământ. La a treia împușcătură el se dă peste cap și se prăbușește. Uriașul din pădurile Wolhiniei zace acum la pământ, ucis de plumbul mișelesc.

E târziu; pe acest întuneric și prin aceste desisuri, nu e de gândit că ne vom putea reîntoarce acasă.

Din amnarul și cremenea rusului țâșnesc scântezi; iasca ia foc și uscăturile ard cu flacără mare. Obositor, mă tolănesc pe cetina Tânără și moale de pin, obosit, obosit de moarte. Rusul însă muncește cu cuțitul și cu securea, cu mâncările sufletește, căci a dat de carne pentru lungul timp de iarnă. Focul pâlpâie luminos și mare. Trunchiurile pinilor cu coroana întunecată par să fi în flacări. În căldarea de aramă a rusului se aude zumzuind și cloicotind. Pe frigarea de lemn se rumenește carne și rinichi de elan, de pe cari picură grăsimea. Imi iau pielea de elan ca să mă învelesc cu ea peste noapte și bine am făcut, căci nopțile dela Rokitno sunt umede și reci.

Gândurile mele se îndreaptă spre patrie unde pe „Morar“ și pe „Bucșoiu“ mai petrecusem asemenea nopți. Însă acolo nu vânasem decât capre negre.

...Apoi mă cuprinse un somn adânc, adânc, cum numai morții pot dormi.

Dimineața sunt deșteptat de ceață, vânt și frig. Un ceai și apoi un marș de două ore.

Tarantas-ul aleargă în trap ușor către casa apărută cu pae, al cărei fum se înalță către cerul senin. Acolo e și buclucul gata. Primesc știre prin telefon că reg. 7 K. D. se îmbarcă în Mișowo! Mâncăm repede, ne luăm rămas bun — fericiții rămân — acceleratul gonește către Kowel și pe pernele moi ale vagonului rusesc, mă cufund în amintirile vânătoarei de elani. Imi umplu ochii fără să mă satur, cu frumusețea mlaștinilor, a smârcurilor și a pădurilor negre, care defilează dinaintea noastră.

In Borzowa e neliniște și grabă febrilă; nunai în mine e liniștea pădurilor seculare, gândurile mele se îndreaptă către ele.

Caii tropăesc; ulanii înjură, comenzi scurte răsună și prin bălării și nisipuri pornim către Mișowo, unde escadroane peste escadroane sunt îmbarcate în vagoane de către comandamentele germane cu o grabă febrilă. Transportul nostru rulează în noaptea întunecoasă și cețoasă către o destinație necunoscută...

Când voiu vâna oare iarăși în sălbăticia în veci frumoasă dela Rokitno? Voi mai avea oare parte odată în viața asta?...

Le dressage doit avoir pour base essentielle certains principes de psychologie. (L'Equitation actuelle—Gustave Le Bon¹⁾

m avut un coleg de liceu care la o lecție a recitat întreg „Die Glocke“ de Schiller, fără să știe o boabă nemăște... Cam aşa îmi apar și încercările și străduințele și rezultatele de dresaj când mă uit în jurul meu sau mi-amintesc de ce-am văzut.

Vânătorul obișnuit, sau intră în materia dresajului bâjbâind ca într'un noian adânc, nebulos, mobil, fluid, în care ușor se pierde și se scufundă: călcăiul nu întâlnește temelia solidă a caldarâmului conducător—sau se străduește să aplice cutare celebră metodă, cu sârghiuță, din fir de păr în fir de păr: dar nu face decât ceva superficial, papagalicesc, dificil, pentru că n'a dat de miezul esențial.

Metode bune de dresaj sunt multe, câini bine dresați sunt puțini, dresori buni încă mai puțini.

N'am de gând să înfiripez mai la vale o metodă nouă, ci să desvelesc din noian, să arăt, principiul, baza, substratul pe care trebuie clădită oricare metodă, fiindcă acest principiu odată înțeles, tot dresajul se luminează, nelămuritul, bâjbâiala și papagalicescul dispar, înțelegem, știm, călcăm sigur, ori care ar fi cazul întâlnit.

Desigur, acest principiu ce învederez, există sau e aplicat în metodele autorilor sau dresorilor profesioniști, dar în mod inconștient — nu e definit, exprimat. Vedem efecte, nu știm cauzele. Profesionistul se servește de el în mod instinctiv, și aceasta îl conduce, atunci când vrea să-și expună metoda, la rețete empirice, cu rezultate, pentru altul, de cele mai multe ori nesigure sau foarte lente. Dibăcia dresorilor fiind inconștientă — câte odată adevarăți artiști — și nerezultând decât dintr'o lungă practică, n'au știut niciodată să arate rațiunea metodei lor când au scris cărți pentru cei mulți. Ci ajung curând, când e vorba să explice, la termeni și formule vagi, de tact, experiență, etc. Cunoștințele lor fiind instinctive, sunt tot atât de inexplicabile pentru ei ca și pentru alții. Noi vom trece dela instinctiv la conștient.

Examinând diferitele metode de educație la cari se poate supune o ființă vie, fie că e vorba de un copil, cal, câine sau orice alt animal, ajungi la convingerea că toate metodele cunoscute derivă dintr'un mic număr de principii psihologice fundamentale. Aceste principii odată bine înțelese, soluționarea tuturor cauzelor particulare răsare ușor.

Oricare ar fi exercițiul ce l-am cere dela un câine, dela cel mai simplu la cel mai complicat, acest exercițiu nu va putea fi obținut decât sub aceste două condiții indispensabile:

Baza dresajului

1. A învăță câinelui o vorbire convențională pe care s'o înțeleagă ușor;

2. A-l aduce să asculte în mod absolut de semnele constituind această vorbire.

Or, acest dublu rezultat nu poate fi atins decât prin aplicarea uneia din legile cele mai fundamentale a psihologiei, aceia a *asociațiilor*, piatră unghiu-lară a psihologiei moderne.

Cele două forme ale asociațiilor, la cari se reduc toate celelalte, sunt asociațiile prin contiguitate (prin imediată alăturare) și asociațiile prin asemănare. Principiul asociațiilor prin contiguitate este următorul: când două sau mai multe impresiuni au fost produse în mod simultan sau s'au succedat imediat, e destul ca una din impresiuni să fie prezentată pentru ca celelalte să se reprezinte imediat.

Principiul asociațiilor prin asemănare poate fi formulat astfel: impresiunile prezente învoierează impresiunile trecute ce li se asemănă.

Dresajul e mai cu seamă bazat pe principiul asociațiilor prin contiguitate.

Cel mai bun dresor nu se va înțelege cu un câine nedresat, mai mult decât s'ar înțelege între ei, un român cu un chinez vorbind numai chinezește.

Trebue deci mai întâi, să se stabilească între câine și dresor o vorbire convențională.

Pentru a arăta cum principiul asociațiilor prin contiguitate permite a aduce câinele să înțeleagă vorbirea dresorului, să luăm un caz simplu: să învățăm, de pildă, câinelui, valoarea cuvântului „culcat“. E suficient pentru a ajunge la acest rezultat să-i facem să înțeleagă câinelui, că acest cuvânt e un semn exprimând voință dresorului, ca el câine să se culce. Pentru a ajunge la acest sfârșit, e destul ca de câte ori îi spui „culcat“ să-l strivești la pământ cu mâna. Se repetă această dublă operație un număr suficient de ori, adică până când câinele asociind bine aceste două fapte successive: sunetul „culcat“ și strivirea la pământ, primul fapt (cuvântul „culcat“) va fi îndestulător (asociație prin contiguitate) ca să determine culcarea fără ca să mai fie nevoie să treci la al doilea fapt (strivirea).

Nu știu dacă am fost destul de lămurit — dar cu asociații de acelaș ordin poți învăța câinelui orice, chiar lucruri în aparență, cele mai grele și potrivnice firei sale — vezi la circ!

Văzurăm dar, cum se stabilăște între dresor și câine o vorbire convențională. N'am nevoie să mai spun, că această vorbire poate fi oricare: vorbe sau semne, după plac. Poți tot așa de bine să înveți câinelui să se culce spunându-i „culcat“ sau „foaie verde“, sau ridicând o mână ori un picior.

Să vedem acum, cum putem obliga animalul să asculte de această vorbire.

¹⁾ Bibliogr. *La Psychologie de l'Education și l'Equitation actuelle* de Gustave Le Bon.

Să presupunem că, printr'o serie de exerciții bazeate pe principiile precedente, am stabilit în cele din urmă între dresor și câine, o înțelegere, o vorbire convențională din care toate semnele sunt perfect clare pentru câine. Câinele dar, înțelege tot ce i se cere. Insă ce i se cere e ades foarte neplăcut de executat, sau plăcitor, sau îi strică cheful — și elevul nostru poate fi ispitit a nu se supune. Cum vom ajunge a-l sili ca să ne asculte întotdeauna? Aplicând iarăși legea asociațiilor prin contiguitate, care ne-a slujit deja ca să stabilim o vorbire convențională între câine și noi. Va fi destul ca să facem să urmeze *imediat și întotdeauna*, după orice ascultare o recompensă, (mângâiere, vorbă bună, mâncare) și după orice neascultare o pedeapsă (vorbe răstite, gest de amenințare, lovire) pentru ca să-i piară cîinelui orice veleitate de rezistență sau împotrivire.

Prin repetarea acestui fel de a proceda, ascultarea la vorba sau semnul dresorului va deveni din ce în ce mai puțin șovăelnică, din ce în ce mai instinctivă, se vor forma reflexe noi în mintea cîinelui, iar în ziua când aceste reflexe vor fi fixate, execuția corespunzînd la un semn dat va fi automatică. Ascultarea e atunci absolută; pedepse sau recompense devin inutile; dresajul e terminat. Ca să ajungi însă până aici, se înțelege că trebuie mai întâi multă energie și apoi blândețe. Dar voința dresorului trebuie să fie un zid de care să se sfarme întotdeauna voința cîinelui. Căci din ziua în care din experiență câștigată, căpătată prin concesii, slabiciuni, hatâruri, câinele va înțelege — tot prin calea asociațiilor — că acest zid e fictiv, nu o va uita, și din acea zi dresajul e compromis. Animalul, oricare ar fi el, trebuie să fie convins că orice luptă e zadarnică, că puterea omului e infinită. Va fi atunci ca și sabotnicul în fața idolului de lemn inert, căruia, și el, îi presupune o putere infinită¹⁾. Altfel, întotdeauna leul și-ar fi mâncat dompteurul.

Educația cîinelui, am spus, e terminată, când asociațiile între semnele constituind vorbirea convențională cu dresorul și mișcările cerute de aceste semne, au devenit pentru câine automate. Producerea unuia determină atunci în mod necesar manifestația celeilalte. Asociațiile au trecut în inconștient și nu mai cer nici un efort. Căci orice educație trebuie să aibă de scop transformarea actelor conștiente în acte inconștiente. „L'éducation est l'art de faire passer le conscient dans l'inconscient“ zice G. Le Bon în *Psychologie de l'Education*. De aceia în definitiv, fără să ne mai gândim că e rău, nu ne mai bagăm degetele în nas — sau pianistul care la început își căuta cu greutate clapele, în urmă descifrează și cântă o bucată urmând o conversație. E deajuns a-

tunci, ajunși la acest stadiu, producerea, ivirea unuia din semnele asociate, pentru mecanismul asociațiilor să se desfășoare singur. Tipul acestei înlăntuiri inconștiente, acestui mecanism automat, e dat de povestea aceluia vechi soldat ajuns bucătar, care lasă brusc să-i cadă din brațe un vraf de farfurii, pentru a executa comanda militară „Drepti“ strigată pe un ton autoritar de un strengar glumeț.

Fie deci vorba de dresat orice animal, metoda este totdeauna aceeași: a repeta asociațiile până când manifestația unuia din semne provoacă fatal executarea actului asociat aceluia semn.

Văzurăm aşa dar, cum repetarea gravează asociațiile în inconștient. Operația e câteodată destul de lungă. Dar psihologia ne învață un mijloc de a scurta timpul necesar fixării asociațiilor.

Pentru aceasta e destul să adăogăm la repetare, intensitatea uneia din impresiile asociate. Impresiile tari, chiar puțin repetitive, gravează, întipăresc mult mai repede asociațiile în spirit, decât impresiile slabe de repetitive. Un copil care s'a fript odată bine bagându-și mâna în apă fierbinte (impresie tare) nu are să-și mai reînceapă niciodată experiența, pe când toate discursurile părinților (impresie slabă) sunt adesea neputincioase a-l convinge de pericolul unei astfel de încercări. La cățel ca și la copil, acelaș lucru: dacă în loc să spui de zece ori „Nu“ unui câine când vrea să ia o bucătică de pâine, îi dai și odată peste bot, va asculta de zece ori mai repede. Dresorul care-și dă seama de principiul asociațiilor și de principiul fixării asociațiilor prin intensitatea uneia din impresiile asociate, deține cheia dresajului. Toate cazurile particulare sunt cuprinse în acest principiu. Animalul trebuie să fie convins de superioritatea puterii omului, dar odată convins și disciplinat — și disciplinat pentru un lucru e disciplinat pentru toate — și moralul câștigat, vom putea de aci înainte să recurgem numai la blândețe. O blândețe liniștită dar fără slabiciuni. Când voința cîinelui e cucerită, dresorul poate — dar atunci numai — să uzeze de o mare blândețe. Nu trebuie de altfel niciodată, chiar cu un câine supus, să abuzăm de răbdarea sa. Dresorul trebuie să fie destul de fin ca să perceapă semnele precursoare ale nerăbdării și să se opreasă la vreme, să dea repaos, să varieze exercițiile.

Dar acestea sunt deja amănunte — și amănunte sunt multe în dresaj. Am expus principiul ce trebuie să fie la baza dresajului, principiu care e același pentru orișice metodă: fie că ești partizan al inutiliei zgarde cu țepi, fie că întrebunțezi metoda rațională luând câinele de mic. Dar cunoscând acest principiu, știi ce faci și cum să faci, știi ce ceri și cum să ceri, știi cum mergi și unde mergi.

...Reciți „Die Glocke“ înțelegându-i și miezul și cuvântul...

¹⁾ Din acest punct de vedere și în general pentru o excelentă psihologie animală, vezi interesanta carte *White-Fang* de Jack London.

Despre Milani

de Gr. Medianu, Peris

atorită conformației și obiceiurilor particulare, milanii compun în domeniul paserilor răpitoare un gen a parte, format din două specii: milanul regal sau roșu și milanul negru.

Ambele exemplare sunt paseri migratoare, cari din cauza frigurilor, succed în companie

anotimpurile, atât la Sud-Estul Africei, scoțând puii în primul continent, unde cercetările ornitologice asupra lor au fost și sunt cu mari succese efectuate.

Spre a evita vre-o confuzie, vom descrie fiecare răpitoare în parte.

*Milvus-regalis*¹⁾. [In Rom: Milanul regal sau roșu.

— In Franța: Le milan royal.—In Anglia: Common Kite. — In Germ: Roter Milan —], este o pasare călătoare, care la noi sosește în Martie și pleacă prin Octombrie, odată cu venirea frigurilor de toamnă. Lung de 70 cm. — bărbatul cu 5 cm. mai scurt — posedă o formă și culoare din cele mai frumoase, fiind socotit printre paserile răpitoare din regiunile sezoase și deluroase, ca cel mai nobil exemplar.

I. *Femela bătrână*: Ciocul de culoare galbenă — verzuie, încis la vârf — este acoperit pe partea superioară spre bază de o piele galbenă umflată, pe care se poate vedea fire de păr — mustățile.

Pe marginile fălcii recurbate se distinge cu greutate doi dinti în stare rudimentară, iar la baza ambelor fălcii, dunga de întretăiere devine galbenă și moale²⁾.

Părțile superioare ale capului și gâtului sunt roșcate, iar gușa și părțile laterale di'mprejurul ochilor au o culoare alburie.

Pieptul și pântecile sunt roșcați și brăzdați longitudinal, din loc în loc, — neregulat — de subțiri pete negre.

Spinarea, de culoare roșie — încisă, are penele de pe părțile laterale — mai ales la aripi —, tivite cu alb. Ochii (irisul) sunt galbeni.

Fig. I.

Coadă care este de 36 de cm. lungime și la vârf foarte accentuat bifurcată, are pe partea inferioară o nuanță cafenie — deschisă, iar pe deasupra este roșcată și brasdată pe ambele fețe cu linii în formă de unghiuri.

Pana din mijlocul coadei este aproape cu 7 cm. mai scurtă.

Tarsus-ul de culoare galbenă și lung de 7.50 cm. este acoperit spre partea superioară de prelungirile fulgilor de pe pulpe.

Degetele sunt scurte și robuste, prevăzute cu ghiare puternice; degetul din mijloc de 5.8 cm.

II. *Bărbatul bătrân*, are capul acoperit cu fulgi albi — pestriți, iar gușa albă și dungată foarte fin, cu linii negre.

Pe spinare, culoarea lui este mai cafenie-închișă, nu aşa roșcată ca la femela bătrână.

III. *Puii*, sunt mult mai deschiși pe cap, ceafa și părțile laterale dimprejurul ochilor.

Pieptul și mai ales pântecile sunt gri-roșcovani, având penele ce le acopără roșiațiici — înciși — iar marginile penelor mai puțin deschise ca la femela bătrână. Ochii sunt galbeni-gri, iar ciocul gri-închis.

In luna Martie, *Milvus-regalis* își construiește cui-bul din nuelușe, ierburi, mușchi de copaci, cârpe hârtie și altele, lucrând-ul în mod spiralic, fiind larg la bază și mai strâmt deasupra.

Prin Aprilie el este umplut cu 2-4 ouă, cari se a-

seamănă foarte mult cu cele de busard și pe care le clocește 3 săptămâni.

Unii vânători spun că aceste ouă miroase a mortăciuni, însă afirmațiile lor nu par a fi temeinice, de oarece chiar eu am spart ouă de milan roșu, fără ca ele să emane vre-un miros supărăcios.

Se poate ca persoanele în chestiune să fi spart ouăle într'un timp înaintat al perioadei de clocire.

La început puii sunt hrăniți cu insecte, reptile mici, broaște și șoareci, iar mai târziu sunt învățați cu pui de iepuri, rațe și alt vânător, pe care-l poate prinde mai cu ușurință.

In această epocă, milanul regal este foarte străcios; dar de îndată ce perioada de reproducție

¹⁾ Tot în latinește se mai numește: *Milvus-milvus*, L.

²⁾ In popor se mai zice peliță de lapte sau cașul, semn după care la alte paseri se cunoște puii înainte de a ajunge în stare adultă.

a trecut și puii ajung în stare adultă, activitatea lor pare mai lentă, devenind din ce în ce mai inofensivi.

Ei se retrag pe lângă cuiburile lor, cari de obiceiu sunt aşezate pe tufani bătrâni, la marginile eleștaelor și lacurilor, hrănindu-se cu șoareci, broaște și pești morți, dându-ne impresia că au plecat din acele regiuni. Acest soi de milan există la noi într'un număr mult mai restrâns că celălalt, fiind mai puțin periculos vânătorului util.

Din observări personale am putut constata, că în epoca de reproducție, în contradicție cu afirmațiile mulțor vânători, milanii se îndepărtează de cuiburile lor, distanțe mari, pe o rază de 20 km.

Totdeodată am avut fericita ocazie de a conchide că milanii, și în special cel roșu, își țin cu punctualitate drumurile lor.

Astfel, în primăvara anului 1924, prin luna Mai, am observat cum în fiecare zi, între orele 7—8 dimineață, un milan regal trecea regulat pe deasupra curții mele, aproape prin acelaș loc.

M'Am convins că milanul era același, fiindcă din aripa stângă îi lipsea o pană și n plus avea o mărime colosală.

Zborul acestei paseri pare a deveni un semn caracteristic, prin faptul că bătăile aripilor sunt mult mai accentuate, dângu-ți impresia că ele se lovesc una de alta.

În aer planează ceasuri întregi, mișcând din când în când cu multă măestrie coada, spre a-și ține echilibrul și direcția. Tipătuș lui este caracterizat prin niște triluri, ale căror sunete plăcute ne atrag fără să vrem atenția.

Milvus-regalis nu este pentru țara noastră o pasăre stricătoare de căt în timpul reproducției, de aceea vânarea lui trebuie să fie incidentală.

O metodă foarte frumoasă și poate în cazul de față unică, este vânarea milanului cu ajutorul unei bufnițe (*Strix bubo*).

Nici unei paseri răpitoare de șes nu-i place așa de mult a se juca cu bufnița, ca milanului roșu. Ceasuri întregi el este în stare a se hârțui cu ea, mai ales dacă timpul destinat unei atari vânătoare coincide cu epoca lor de reproducție.

Mulți vânători au observat că și bufnița însuși

este dispusă a se juca mai mult cu el — bătând des din aripi și legânându-se pe picioare. Totuși milanii regali nu trebuesc persecuți, existența lor formează podoaba pădurilor noastre, în care îi găsim cu atâtă greutate.

Pentru o pădure să fie locuită de milani, trebuie să cuprindă în interiorul ei eleștae sau luminisuri mlaștinoase, din care cauze pe ambele feluri nu le găsim la munte și în regiuni uscate.

2. *Milvus-niger*¹⁾. [In Rom: Milanul negru. — In Franța: Le milan noir. — In Anglia: Black-Kite.—In Germania: Schwarzbrauner Milan—].

Adevărată patrie a acestui milan este în Sud-Estul Europei, Nord-Estul Africei și mai ales în Egipt. Ca și la Milanul regal, deosebim 3 feluri de penagiuri.

I. *Femela Bătrână*: Ciocul de culoare neagră, prevăzut la bază cu o membrană galbenă, pe care sunt săpate două găurele—nasul—și presărate câteva fire de păr — mustățile—, este mai puternic în comparație cu precedentul.

Pe partea superioară a capului, culoarea este brună, iar împrejurul ochilor fulgii sunt alburii cu reflecții vinete. Pieptul și pântecele au o nuanță cafenie—roșcată — închisă iar spinarea și coada sunt negricioase.

Tarsul, a cărui culoare este galbenă, are o lungime de 6.5 cm., iar degetele sunt scurte și robuste, din care cel mijlociu nu-i mai lung de 4.9 cm. Ghiarele sunt negre și puternice.

Lungimea totală a femelei bătrâne este de 60 cm. din care 28 cm. coada.

Milanul negru are bifurcația coadei mult mai puțin accentuată, astfel că pana din mijlocul ei este numai cu 1½ cm. mai scurtă decât cele de pe margini.

II. *Bărbatul bătrân* se asemănă foarte mult cu femela, deosebindu-se puțin prin culoarea negricioasă ce pare mai abondentă la el pe burtă și pulpele picioarelor.

Lungimea lui totală este cu 5 cm. mai scurtă ca a femelei bătrâne.

III. *Puii* sunt cafenii, iar pe spinare dungați cu mici linii negre. La gât fulgii par mai deschiși iar

¹⁾ Tot în latinește se mai numește: *Milvus-ater*, Gmel; *Milvus-migrans*, Bodda și *Milvus Korschun*, Mm.

Fig. 2.

penele ce acoperă spinarea și în special aripele sunt tivite pe margini cu o culoare galbenă—ruginie. Pânăticele și pulpele se asemănă cu cele dela femela bătrâna.

Prin luna Aprilie cade perioada de reproducție, ce durează de asemenea 3 săptămâni.

În această epocă milanul negru, fiind mult mai îndrăzneț și bun săburător ca precedentul, devine pentru vânătorul util cu pene și păr un redutabil dușman.

Pădurile mari cu eleștei sunt locurile lui de predilecție, în jurul căroră își aşează cuiburile, pe tufani înalți.

Afară de vânător, hrana lui se mai compune din mortăciuni, broaște, șoareci și pești, pe cari de multe ori îi prinde chiar el.

S'a observat că locuințele acestor paseri sunt întotdeauna mai numeroase pe lângă colibele pescarilor și făcute special pentru a putea mâncă rămășițile de pești aruncate de oameni.

Cântecul milanului negru se asemănă cu al milanului roșu, la care am putea odăoga cu oarecari rezerve și strigătele busarzilor.

Se spune de către unii naturaliști că milanii au obiceiul de a fura prada din ghiarele altor paseri răpitoare.

Intr'adevăr *Milvus-niger*, care pare mai stăpânit de aceste sentimente războinice, a fost văzut de multe ori bătându-se cu vre-un eret ruginiu (*circus aeruginosus*) sau fugăring vre'un cobăț (*astur nisus*)

Stema „Uniuniei”

Am promis să dăm în numărul de față o reproducere aproximativă a emblemei noastre comandată în străinătate; iar pentru că fie-care din membrii noștri să-și poată da cât mai bine seamă de frumusețea acestei bijuterii, n'am pregetat în față cheltuielilor și reproducem stema noastră în culori.

Emblema este reprobusă mai sus în mărime naturală. Ea este în relief și se compune din următoarele părți: Pe o cunună de frunză de stejar, lucrată în emaliu ars în foc de culoare verde fumurie, se află suprapuse coarnele unui cerb cu 14 ramuri (reproduse după un original premiat la o expoziție internațională) lucrate în bronz aurit. Acestea sunt emblemele conventionale ale vânătoarei. Pe craniu sunt turnate în emaliu colorat culorile tricolorului nostru național, drept semn că Uniunea cuprinde întreaga organizație vânătoarească din România-Mare. În capul cununei, dominând toată stema, se află așezată coroana Regelui nostru, lucrată în aur și email roșu, întruchipând Inalta Protecție acordată Uniunii de către cel mai mare vânător al Țării. În mijloc se află lucrata «à jour» în aur mat, inițialele implete ale «Uniuniei».

Precum am anunțat în circulara noastră din numerile trecute această stemă va figura pe toate actele Uniuniei și va fi pur-

pentru a le luă cu forță prada. De aceea această răpitoare trebuie impușcată, dar nu distrusă.

La bufniță (*Strix-Bubo*) vine foarte greu.

O frumoasă vânătoare este aceea cu fluerul, cu ajutorul căruia îi imită trilurile.

De multe ori, în lipsa unor atari fluere speciale, am impușcat milani negri, cu ajutorul fluerilor simple tipând în felul bazarzilor „Kiau-u, Kiau-u“. Trebuie să simt bine mascați, deoarece la început paserea neîncrezătoare, va plană în cercuri deasupra noastră la înălțimi mari, lăsându-se cu timpul tot mai aproape, până ce se va așeza într'un copac vecin.

Desigur că vânătorul nu va aștepta această ultimă ocazie și va trimite acestui apaș al aerului un cartuș No. 5, atunci când planând la o înălțime mică, va prezenta pentru el o țintă mobilă, însă mult mai sigură.

In Franța pentru distrugerea lor se întrebuiștau cursele cu porumbei vii și chiar otrava. Milanul negru, având obiceiul de a fură puii din cuiburile altor paseri răpitoare, era otrăvit, cu ajutorul unor cuiburi artificiale, în cari se aşezau puii împănați cu strichină sau fosfor. Rezultatele erau de multe ori catastrofale, lăsând mari goluri în rândurile acestor paseri prigonite într'atâtă pe nedrept.

In genere milanii, cari la noi și mai în toată Europa sunt rari, nu trebuesc nimicuți; ei formează obiectul unei vânători destul de frumoase și în cinstea lor putem sacrifica puțin și din vânătorul nostru util.

*Dile Maior! Rambursul ve
Ma vorbește oră plătită. Ca
o joi plătită. Ca
o reacție la reacție. Ca
va zăbu multă vreme
nu e să te întâlnești aici.
Pădurea este să se
dă într-o vreme
Ca sfuera
Pădurea
Ca sfuera
Pădurea
Ca sfuera*

tată ca emblemă, fie pe haină, fie pe pălărie etc. de toti membrii Uniuniei. Însuși înaltul nostru Protector, M. S. Regel, va face marea cinste Uniunii noastre, de a cărei soartă se interesează cu o deosebită solicitudine, purtând la vânătoare emblemă Uniuniei.

Pentru membrii noștri această emblemă constituie în același timp o legitimație, fie-care insignă având gravat în dos numărul matricol al purtătorului ei. Astfel, fie-care membru se va putea legitimă în orice imprejurare, când va trebui să beneficieze de avantajele ce ne vom strădui să obțină, pe căile ferate, în fața organelor administrative, la concursuri, la congrese, expoziții, tiruri etc. sau când vor trebui să se legitimeze la birourile Uniuniei, pentru a ridica materiale, arme etc.

In scop de a face o înlesnire membrilor noștri la expedierea costului de 200 lei pentru fie-care emblemă — cu toate că această manipulație însemnează o muncă suplimentară pentru administrația noastră — am luat măsura de a încasa acești 200 Lei trimițând, precum am anunțat în circulară, numărul prezent al revistei grevat cu ramburs. Sperăm că membrii Uniuniei ne vor fi recunoscători.

Consiliul de Administrație

Ciacal și Barac

(Amintiri din Cadrilater)

m tot răsfoit și ceteit cele opt numere din „Revista Vânătorilor“ trimise de tine.

Interesantele și instructivele „Chestiuni tehnice și balistice“ ale D-lui Căp. Schneider, „Braconierul“, frumoasa nuvelă a D-lui Dr. Nedici, ce se desfășoară în cele patru numere ale revistei, întocmai ca un film

care te captivează dela început și dela care nu-ți mai poți lăua ochii, apoi „schițele“ tale de o rară drăgălașenie, în care se resfață cu prisosință, aci humorul fin, înțepător, cum e de pildă în „O Farsă“, aci duioșia până la lacrămi ca în „Sandu Ciocănaru“, toate, toate acestea m'au secfestrat astăzi în casă și m'au făcut să gust cu nesațiu adevărate clipe de înălțare sufletească, de lectură instructivă și sănătoasă.

Mi-a plăcut iarăși mult articolul în care tu iai apărarea bieților „noștrii copoi“ oropsiți și prigojniți într'atât, în cât au devenit o raritate și astfel ai răscolit în sufletul meu un trecut sub a cărui cenușă dormitau, încă vii, atâtea frumoase aducerri aminte despre acest neprețuit tovarăș al vânătorului.

De aceia, dragul meu, despre copoi îți voi scrie astăzi mai mult, și fiindcă scrisoarea mea va fi cam lungă, caută și citește-o când vei avea mai mult timp liber, ne dorind a-ți răpi cu palavrele mele, timpul atât de prețios ție. Cetind-o, îți vei aduce aminte de Cartuș, de Mândra, de Braica și Dudaș ai tăi; pe cari astăzi poate că nu-i mai ai.

Eu din principiu am fost întotdeauna pentru vânătoarea cu copoil, căci în afară de prepelicar, el a fost singurul câine pentru care am avut și chiar am o adevărată afecțiune, fiind poate chiar singurul care a contribuit în cea mai neînsennată măsură la înpuținarea vânătorului, mai ales că există atâtea mijloace de a vâna și deci de a înpuțina vânătorul: cu „bătăiași“ (procedau, pot zice, sălbatec), la „sărîte“, la „pază“, cu „Ogarii“ (mijloc iarăși căt se poate de barbar) și cu „Copoi“ (mă refer numai la vânătoarea de epuri).

Toate, în majoritatea cazurilor, urmăresc numai un scop pur material extrem de daunător vânătorului, afară însă de vânătoarea cu copoil, care satisface aproape numai pasiunea, patima pentru acest sport, deci o chestiune mai mult de natură psihologică, decât pofta brutală de a ucide și de a profita materialicește, căci această nobilă satisfacție, vânătorul pasionat n-o poate afla nici în bubuitul pușcei, nici în urletele sălbaticice ale bătăiașilor, ci numai în vânătoarea cu câinele favorit, nobilă și demnă!

Numai cine n'a petrecut ceasuri întregi, în zilele noroase de toamnă sau iarna pe moină, pitulat în vr'un tușiș, ori în dosul vre-unei buturugi, așteptând

Amicului G. Scrioșteanu

emoționat vânătorul, cu mâinile încleștate pe pușcă cu ochii pironiți în lungul colnicului și cu urechea ațintită la chefnitul copoilui, de abia ținându-și respirația, numai acela nu-și poate da seama, nu poate înțelege căt e de frumoasă și poetică vânătoarea cu copoil!

Trei ani, cât am stat în Cadrilater (914—915—916) unde era atât vânător, în cât ziua 'namiza mare trecea epurele prin mijlocul satului și unde se făcea cele mai mari vânători oficiale, acolo singura mea distracție era să-mi iau pușca, pe „Ciacal“ și pe „Barac“ și să plec — cum se crăpa de ziua — la „Iriasar“ la „Uzungı Orman“ sau mai știu eu unde; păduri aproape necălcate de picior de om, cu „hătișuri“ dese și cu „Canarale de piatră“ pe cari se încolăceau, ca mii de șerpi, rugii și curpenii și unde la tot pasul îți sărea ba un „tăușan“¹⁾ ba o vulpe, ori un haiduc de lup și de multe ori chiar și câte un mistreț, sau Câr domuz, cum îi ziceau turci. De potârnichii nici nu mai vorbesc! Erau pline tufărișurile, câte 15—20 într'un stol.

Cutreeram toată ziulică fără să simt pic de oboselă, setea mi-o astâmpăram din apa de cristal a nenumăratelor izvoare ce țășneau din pieptul canaralelor, iar când mi se făcea foame, îmi umpleam buzunarele cu alune și coarne, roșii cum e cârmâzul.

Nu aveam mulțumire mai mare, decât să ascult, pitit în dosul vre-unei tufe, sau ascuns după vr'un bolovan de piatră, chefnitul subțirel și deslușit ca o acioae al lui Ciacal sau căonitul gros al lui Barac.

Ajunsesem să cunosc aşa de bine, după felul chefnitului, vânătorul pe care îl urmăream, în cât, știam la sigur cu ce fel de alice voi trage.

Câte odată, la câțiva pași de mine, mă pomeneam cu ei tipând de credeai că cineva i-a luat la bătaie, apoi, cu cât se depărtau mai în inima pădurei, cu atât chefnitul lor se rărea, până când nu se mai auzea nimic, și după un răstimp, cine știe din ce văgăună sau pisc, iarăși chefnete desperate de răsună pădurea. Ghiceam atunci că urmăresc epure. Imi luam poziția spre a-i face o primire cât mai frumoasă și numai ce mă trezeam cu „dumnealui“ „top, top“ pe potecuță! Or îl ucideam or nu, tot mulțumit rămâneam!

Dar când copoii chefnău mai rar și pe acelaș ton, la intervale egale, fără întrerupere și fără a se depărta prea mult, atunci eram sigur că au dat peste „coana vulpe“.

Pândeam doar momentul când treceau câinii mai prin apropiere și imediat, fără zgromot, înaintam într'acolo 20—30 de pași și mă opream.

Vulpea dacă nu simte om, de copoi nu se depărtează de cât cel mult 60—100 de metri și tot dă târcoale

¹⁾ Epure (Tăușan pe turcește).

în preajma culcușului sau vreunui pâlc de tufe; la drum însă nici odată nu ese în asemenea împrejurări. Din când în când se oprește și foarte atentă urmărește cu urechea chefnitol copoilor, iar când simte că aceștia se apropie, pornește din nou înainte, pe aceleași urme pe unde a mai trecut, strecurându-se cu multă precauție și meșteșug prin stufiș.

Așa am împușcat eu prima vulpe și primul meu vânat în „Câzâlgii Orman“, o pădure plină de corni (câzâlgic) de lângă satul Enge Kioi, la sud de Turtucaia.

Nu pricepeam peste ce dăduse copoii. La drum

Tocmai vream să aprind o țigară, când deodată aud, în apropiere de mine, un foșnet de frunze. Copoii se auzeau chefnind, însă ceva mai departe.

Mă aplec în jos și mă uit prin desis: O hoață de vulpe, de un ruginiu aprins, trecea drept prin fața mea, ca la vre-o 10 pași.

Inima începu atunci să-mi svâcnească aşa de tare în cât îi auzeam bine tic-tacurile. Vulpea se opri, se așeză pe partea din apoi, își încolăci pe lângă ea coada-i stufoasă ca un spic de trestie, și cu urechile țapure în sus urmărea goana câinilor, fără să-i treacă prin gând că din spate o pândeală moartea!

Desen de pictorul N. Mantu.

Cumătra Vulpe....

nu eșea nimic și doar așteptam de aproape o oră! La ori ce mișcare, la cel mai mic zgomot, simteam cum se întețeau bătăile inimei. „Epure nu e“, zic eu, că dacă ar fi nu se putea să nu-și vie la „urmă“. Atunci ce dracu să fie?! Apoi mă suprindea felul de a chefni al copoilor și câteva coțofene cari aci se năpustea în jos, spre crâng, ca niște săgeți, aci se ridicau drept în sus, de par'car fi fost rachete, asurzindu-mă cu cățăitul lor. Ca să mai schimb locul, dela răspântia unde mă așezasem, am înaintat câțiva pași înăuntru în stufăriș și m'am oprit, rezemându-mă de o retezătură de frasin. Vegetația era aşa de mare, în cât sadina îmi ajungea până la brâu, căci deși luna Decembrie totuși nu ninsese.

Drept să-ți spun, nu știu când am pus arma la ochi, nici când am slobozit cocoșul, și nici n-am băgat de seamă dacă pe distanță dintre mine și vulpe a mai fost crâng des ca peria sau limpezis ca'n palmă; știu numai atât că și eu și copoii ne-am pomenit dintr'o dată lângă gogeamite vulpoiul care se sbătea în ghia-rele morței și iarashi nu știu a cui trebuie să fi fost mai mare bucuria: a mea? sau a copoilor? căci cu toții trăgeau de vulpoi: eu de coadă și ei de cap...!

Prin ce emoții crezi că am trecut atunci?! Par că apucasem pe Dumnezeu de picioare! Ce vrei? Era primul meu vânat, și încă ce vânat? Gogeamite vulpoiul!

Și avea o blană de toată frumusețea (dar și mulți

pureci, furnica nu altceva!) L'am luat și am plecat într'o fugă cu el acasă, să i-l arăt, ca pe un trofeu, bunului meu prieten „Costin Cheremitci“, un neîntrecut vânător, dela care am căptat primele noțiuni în ale vânătoarei. Când l'a văzut, a început să-l spie, crezând că l'am găsit mort, dar după ce s'a convins că era isprava mea, a prins a râde și m'a bătut pe umăr: „Aferim efendi, aferim! Iauvgi săn; sauga ioparsân be“! adică: „Bravo, d-le vânător, ești bun de cinste!“

Te vei fi mirând poate: de unde și până unde numele de „Ciacal“ și „Barac“, în loc de Braica, Dudaș, Cartuș... etc.

Astea sunt nume turcești! Ciacal însemnează „breazu“, iar Barac desigur, „bătos, stufoș“, căci chiar se și deosebeau unul de altul. Ciacal era de rasă obișnuită, părul mărunt și tărcat cu pete galbene și albe, chefnea subțire și era foarte nervos și ager. Barac mult mai robust, capul nu-i se vedea din părul zbârlit ca al grifonilor, avea chefnitul gros și era foarte îndrăzneț. Pe vulpe o scotea din vizuină la iuțelă. Amândoi aveau vârfurile cozilor fără păr și veșnic cu răni, din cauză că imediat ce intrau în pădure și începeau să caute, izbeau într'una coada, când la dreapta, când la stânga. Rana sau lipsa de păr din vârful coadei copoilor e întotdeauna cea mai bună doavadă că sunt de soi. Mi-i dăruise un turc din „Carahâdârlar“, Cheazim Mehmet.

Prin părțile acelea erau foarte mulți copoi, căci turcii aveau patimă mare („merac“, cum zic ei) pentru vânătoare.

Când s'a decretat mobilizarea, am plecat și i-am lăsat pe amândoi legați în curtea gazdei unde stătusem. Si cum se mai zbăteau nenorocii să scape, când m'au văzut eșind pe poartă cu bagajul! Parc'ar fi știut că ne despărțim pentru totdeauna și că n'o să ne mai vedem niciodată!...

Sărmani tovarăși dragi, din acele timpuri, veți fi mai trăind oare, sau cine știe de nu veți fi căzut și voi pradăurgiei războiului ce a trecut pe acolo, în zilele de grea cumpăna pentru biata Turtucae?!

Dar trecu și războiul și după doi ani de vânătoare pe câmpii Ardealului, prin pădurile și munții Carpaților, ori pe valea Siretului, unde fiarele urmărite de țeava carabinei erau vrășmașii țărei, m'am reînțors

și mi-am reluat iarăși pușca la spinare, spre a vâna din când în când câte un epure său să mai omor... timpul ce'mi rămânea liber. De data astă însă pe câmpii și prin pădurele „Deliormanului“, atât de scump nouă!

Găsim și aici un copoi, un cățălandru de câteva luni, pe care nu l'ăș fi dat pentru nimic în lume! La șapte luni gonea de-ți era mai mare dragul; n'am avut însă parte de el! Ii pusese numele tot „Ciacal“, în amintirea celuilalt, dar știi, e o vorbă din bătrâni: „De ce ți-e drag, n'ai parte“! Poate crezi, că l'am percut sau mi l'a furat cineva? Nu! A avut sărmanul un sfârșit tragic:

Când abia înplinise opt luni, un vecin, un nemernic, pe care în sufletul meu niciodată nu-l voi erta, mi l'a împușcat; și nu din greșală, ci cu tot dinadinsul. L-a chemat într'o dimineață la el în curte; cățelul s'a dus, căci era prietenos cu toți, — chiar și cu cei fără suflet, — și tâlharul i-a îndreptat pușca—dela doi pași — drept în gură și i-a făcut-o praf, fără să se gândească că ucide o ființă nevinovată care nu-i făcuse nici un rău; apoi mi l'a aruncat pește gard...

Când am văzut cățelușul mort, mi s'a făcut negru înaintea ochilor și un gând ciudat mi-a fulgerat prin minte: cum sta pe prispa casei, mulțumit că făcuse o ispravă, mi-a venit să intind pușca și să-l achit, cu toate că în viața mea am avut cea mai crudă ură pe criminali. M'am stăpânit însă, deși în sufletul meu se petreceea o luptă grozavă, și el a rămas tot un nemernic, o bestie cu chip de om!

Am luat cățelul în brațe și l'am dus acasă. Era moale și cald sărmanul și i se mai săbtea încă vinoșoarele dela gât; gura nu i se mai cunoștea. Era o mână de pei și de oase sfârâmate, pline de sânge și de țărâna, iar ochii, ochii lui, m'au infiorat! Incrementiseră, scăldăți în lacrami și par că mă mustrau: de ce n'am avut grija de el, de ce nu l'am păzit mai bine! Știam doar că mizerabilul meu vecin se lăudase că'l va omorâ!...

Când l'a văzut nevastă-mea, a plâns ca după un copil, căci ca pe un copil îl crescusem. Si am plâns și eu... Mi-era aşa de drag!

Bielul Ciacal!! Ce moarte ticăloasă!

Al tău

Victor Ionescu

L a p a z ă d e l u p i

de I. Delureanu

ai zilele trecute citeam într'un număr vechi din Revista Vânătorilor, despre un oarecare brânzoi care, înarmat până în dinți, plecase la o bătaie de lupi. Pus la o răspântie unde trebuia să iasă lupul și aceasta din cauza armamentului sclipitor ce-ți dădea impresia unui vânător de lei, brânzoiul și-a dat arama pe față, căci ieșind un lup, el a uitat toate armela ce le avea, îngrijindu-se doar cum să se urce mai repede în copacul pe care și-l alesese înadins.

Cetind acestea mi-am adus aminte de o serie întreagă de vânători țărani cu cari am avut de a face și de multe întâmplări, care mai de care mai emoționante, în legătură cu ei.

Câtă deosebire, Doamne, între brânzoiul de mai sus și țărancul român, vânător din naștere!... Si când spun acestea mă gândesc la o întâmplare, care m'a mișcat mai mult și aceasta din cauză că eroul întâmplării îmi era un bun prieten.

Întâmplarea se petrece într'un sat așezat între trei dealuri acoperite cu păduri. Pe două dealuri pădurea statului, pădure bătrâna ce se întinde până la munte, iar pe celălalt o pădure de lăstar particulară. În acest sat erau mulți vânători vestiți, cari dedea dovezi de abilitatea lor, împușcând în fiecare an o mulțime de lupi mai ales și vulpi ce se găsesc din abundență în aceste ținuturi. Dintre toți acela ce se impuneaoricănd se făcea vreo bătaie organizată, fie de primar, fie de prefect, era Toader al Iliei. Tatăl său morțot într'o aventură vânătoarească, îi lăsase moștenire pe lângă arta sa, o pușcă cu o țeavă, ruginită, dar care tot mai rezista la supra încărcăturile de iarbă, poșuri și călții, pe care le îndesa cu o vergea de lemn. Dintre toate obiceiurile, acela pe care-l moștenise în deosebi, era obiceiul de a sta noaptea la pază. Nu știa Toader nici de urât nici de legea pentru protecția vânătorului.

E drept că e cam rușinos pentru un vânător cu renume să împuște iepurele, vulpea sau chiar lupul, mișelește, dar ceiace îl făcea pe el să nu-i pese de ironiile de acest fel ale vreunui, era altceva.

Niciodată, spunea el, nu mă duc la pază pentru profitul pe care-l am. Eu am cu ce să trăesc destul de bine, dar mă duc spre a-mi satisfacție o poftă, care altfel m'ar neliniști. E ceva care mă mâna seara de cum apune soarele și când e lună stau până noaptea târziu. Ce frumos e primăvara de exemplu să auzi privighetorile din Valea Lupoacei cum se întrec în măestria cântecului lor, în timp ce din Valea Mărului câte un cuc, ca bolnav de insomnie, prinde să cânte nervos.

Un aer curat ce simți că-ți umple pieptul și te îngrașă, un cer senin pe care luna pare că-și urmează încet veșnica-i cale, iar în covorul de iarbă crudă

greerii anunță că noapte s'a lăsat pe deplin în pădure. În astfel de momente aștept cu mina bătându-mi de nerăbdare, să iasă dușmanul meu neîmpăcat, acela care a pus capăt zilelor tatălui meu și multor oameni din sat, lupul...

Si într'adevăr, pe mulți lupi își răsbumase Toader, mai ales în apropiere de Valea Lupoacei. Dovadă erau pieile ce stăteau din abundență pe paturi cât și pe jos, toate tăbăcite de el cu o deosebită artă.

De câte ori stătuse la pază, îi ieșise mai mult câte doi lupi, sau dacă se întâmpla de-i ieșia lupul cu lupoaică și puii lor, atunci nu trăgea, de frică să nu pătească ca și tatăl său.

Avea destulă încredere în singura dar solidă-i încărcătură pe care o avea, însă nu trăgea, fiindcă locul de pază, de obicei era într'o poiană înconjurată de lăstari, iar pădurea cea mare și satul erau prea departe, în caz când nici patul puștei, de care uza deseori, nu-i mai putea servi pentru a ține piept familiei numeroase de lupi.

Indrăsneala lui trebuia să aibă sfârșit.

Era o toamnă ploioasă și rece, de părea că iarna s'a coborât înainte de vreme. Într'o seară, când ploile mai stătuse și luna era în toată plinătate ei, Toader găsi de cuvîntă să plece la pază, cu toate rugămințile mamei sale de a-l opri. Era tot cam pe acelaș timp când murise tatăl său și aceasta î-o făcă cunoscut mama lui cu lacrimi în ochi. Dar Toader nu vră să știe de nimic, ascultând numai de o forță supranaturală ce-l împingea înainte. După ce își încarcă pușca, după ce se îmbrăcă bine, plecă cu gândul de a aduce un lup, orice s-ar întâmpla.

Avea mai multe locuri unde știa că iese vânătorul, dar dintre toate alese pe cel mai sigur, poteca ce duce la stâncă lui Ivașcu. Această potecă venia din Valea Lupoacei, numită așa tocmai din cauză că erau mulți lupi acolo, trecea prin pădurea de lăstar și ducea la stâna unui cioban bătrân Ivașcu.

Paza lui Toader era cam departe de sat, aşa că până să ajungă acolo, se inserase deabinelea. Foarte liniștit Toader se așează în pază, uitându-se spre locul de unde trebuiă să vină jivina spurcată. Tot stând el în pază, aude un urlet gros, în Valea Mărului, urlet care părea cu atât mai sinistru, cu cât se prelungea mai mult în liniștea nopții de toamnă. Un alt urlet tot așa de gros și prelung răsunse din Valea Lupoacei. Cu toate că Toader era învățat cu astfel de urlete, totuși simți un fior prin tot corpul și părul i se sbârli. Ceiace îl făcea să tremure însă, era frigul ce-l pătrunse la oase. Deabia aștepta să iasă ceva, ca să poată să se întoarcă mai repede. Ar fi vrut să plece, dar părea că simte ceva ce ar veni din Valea Lupoacei și aceasta îl mai ținea în pază. Se gândeau tocmai să plece, când aude un ropot urcând la deal tocmai pe poteca aproape de care avea el paza. Răsuflarea i se opri un moment în

piept, părul se sbârli și o sudoare rece îi acoperi fruntea și corpul. Asemenea ocazii mai avusese el, de aceea repede își recăpătă săngele rece. Strânse pușca bine, ca și cum voia să se încredeze că întrădevăr o are în mâna și apoi se lăsa în dosul stufului, spre a nu fi văzut. Deodată zări la lumina lunii o umbră ce se aprobia din ce în ce, apoi o altă umbre. Cum poteca trecea cam pe aproape, putu să vadă destul de bine pe cel din frunte, un lup cu nouă ficați, cum îi numia el. În astfel de momente sta la îndoială dacă să tragă sau nu. De data aceasta pușca îi încremeni în mâna, în timp ce gândul sbură acasă la vorbele mamei sale și apoi la moartea tatălui său. Acum pentru prima dată în viața lui, simți că îi este frică și lăsa astfel cele șase dihăni să defileze prin față-i, fără să știe că din umbră le pândeau cel mai vașnic dușman, Toader al Ilinii. Tocmai când se dețină săptămâna, simți el că nu s'a purtat așa cum trebuia și începu să-și dea cu pumnii în piept că scăpase o așa de fericită ocazie.

Incepuse să bată un vînt tăios, ceiace făcea pe Toader să tremure și mai tare, când hotărât să plece spre casă, se sculă din pază. Iși puse liniștit arma la umăr, în timp ce își aruncă ochii împrejur. Dar n'apucă să facă primul pas, când auzi la spatele lui un ropic. Sâangele i se urcă la cap, inima începu să bată cu putere, iar mâinile instinctiv prinseră pușca dela umăr. Câteva minute de așteptare îi dădură timp să se reculeagă pe deplin. La lumina lunii văzu apărând de după stufuri un lup ce se îndrepta spre el. Nu mai era de făcut altceva decât să tragă, așa de bine ca să-l poată omorî. Pentru aceasta îl lasă să vină la vreo treizeci de pași și trase. Cum o fi tras, nici el nu-și dădea seama. Știa doar atât, că lupul a fost lovit în aşa fel, că era pus în imposibilitate de a mai merge. În această situație, lupul în-

cepu să urle sfâșietor și urletul îl făcea să fie cu atât mai fioros, cu cât era noapte și într-o pădure de lăstar. Al doilea foc nu-l mai avea Toader, dar nu la asta se gândeau el atunci. Ii era frică să nu se strângă lupii la auzul urletului celui rănit. Se mai gândeau că nu cumva să-i iasă vre-un haitic deșteptat de urlet. Toate acestea treceră cu iuțeala fulgerului prin mintea lui.

Un singur gând îi rămase. Să omoare cu patul armei, lupul rănit și apoi să plece repede acasă. Apucă arma de țeavă și se aprobie de lupul atât de fioros în acea stare.

Iși adună toate puterile și ridicând arma îi dete o singură lovitură în cap. Un scheunat scurt și lupul căzu la pământ în nesimțire. După aceasta nu-și mai aducea aminte ce s'a întâmplat. Știa doar că în momentul când a ridicat arma și a dat lovitura lupului, a simțit că ceva i s'a rupt în piept.

A doua zi de dimineață s'a pomenit în pat, fără să-și dea seama cum a ajuns acasă. Era tras la față și nu putea să mai vorbească.

— „Mă duceam în fiecare zi pe la el, îmi spunea un om care mi-a povestit cele de mai sus, stătea tot timpul dus pe gânduri, tresăringă din când în când. De multe ori noaptea și uneori și ziua când ați pătrunsă, se scula în sus și se frâmânta răsuflând din greu, ca și cum s'ar fi luptat cu cineva!“

A mai trăit săpte zile. Încă cu o zi înainte de a mori, îi pierise cu totul glasul și din ce în ce apoi și conștiința.

Imi pare rău că n'am putut să mă duc și eu să văd în ultimul timp, pe acela care îmi dăduse de multe ori lecții în privința vânătoarei, pe acel țăran vânător din naștere, care nu se însășimânta de haite întregi, măcar să era armat numai cu un singur foc.

Din cauzele dispariției vânătului

de C. Cristian

Care să fie cauza împuținării vânătului, și chiar a dispariției lui de prin unele locuri? Să fie oare atribuit înmulțirei numărului vânătorilor? Discutând mai zilele trecute cu un erudit vânător, care ocupă și o funcție publică în treburile vânătoarei, și întrebându-l asupra cauzelor dispariției vânătului de prin unele meleaguri, D-sa mi-a răspuns că în parte această cauză se explică prin marele număr de vânători ieșiti la iveală dela război încoace. Apoi dacă așa stă cauza și dacă la aceasta se mai adaugă și fărămițirea marei proprietăți prin expropiere, totuși nu cred că vânătorilor dela orașe, ori cât de mare ar fi numărul lor, să li se poată atribui vina. Vânătorul dela oraș, funcționarul, negustorul, profesionistul, este prea ocupat

Urâtă vremuri am apucat. Nu ștui dacă s-ar găsi cineva care să nu își aducă aminte cu regret de vremurile când, fără multe sacrificii, se întoarcea dela câmp cu frumoase trofee. Pe vremurile acelea, nu este mult de atunci, aveam o lege a poliției vânătului, totuși nu se făcea aplicația ei, vânam unde vream și unde putem, vânătul era considerat un *res nullius* nu existau societăți și nici obligația hrănirei și colonizării lui, totuși vânăt sedentar, nu vorbesc de cel de pasaj, se găsea pretutindeni.

cu nevoile zilnice, și de multe ori trece un întreg sezon, fără ca el să se fi putut duce o singură dată la vânătoare.

Apoi orăsanul este conștient, în majoritate fiind membru în vreuna din societățile de vânătoare, și este teamă să braconeze, cunoaște restricțiunile legei și le respectă.

Interesul său este de a proteja vânătușul, și a-1 face să se înmulțească cât mai mult, nefiindu-i plăcut ca atunci când se duce pe locurile societăței, sau când a obținut cu mari sacrificii vre'un teren, când în plus mai face și cheltuieli cu transportul, să se întoarcă acasă cu mâna goală.

Pasarea de pradă care a nimicit și nimicește vânătușul este braconierul și cioclașul dela sat.

Procopsiți în număr mare, și aproape prin toate satele cu arme de vânătoare de toate sistemele, cum părate pe prețuri derizorii de prin depozitele militare, ei colindă de dimineață până seara câmpul și pădurile, și, nesupărați de nimeni, ucid până la ultimul exemplar.

Și apoi mulți nu posedă nici permisele legale, doavă numărul mare de braconieri dela sate dată în judecată, față de cei dela oraș. Ogarii și copoii acestor braconieri fac de asemenea ravagii enorme printre epuri.

Imi amintesc de o vânătoare ce am făcut în toamna trecută pe unul din terenurile societăței „Zimbrul“.

După ce în compania unui invitat, căruia îi asigur

rasem succes, am colindat o suprafață enormă, răscolinind pretutindeni o întreagă zi, spre seară, intrigăți că nu am avut cel puțin ocazia să tragem un foc la epuri, o luăm spre sat spre a căpăta deslegarea enigmei ghinionului, dela paznicul societăței, cioclaș tăran din satul Domnești.

Oprim trăsura la poarta paznicului, și mare ne fu surprinderea, când văzurăm agățate de pridvorul casei 7 piei de epuri proaspeți jupuiți.

Va să zică, ne făcurem noi socoteala, aceste șapte piei sunt dela cei care i-au înapoiat pielea, dar cătă o fi vândut cu piele cu tot? De unde era să mai fie și pentru noi? După ce l-am felicitat, am plecat cu intenția de a propune societăței să-i măreasă leafa....

Dacă acestea se petrec pe un teren arendat unei societăți, și de către unul care și-a luat angajamentul să „păzească“ vânătușul, apoi ce trebuie să se petreacă prin alte locuri, unde nu are amestec vre-o societate, unde nu există în sat administrație de plasă, judecătorie și secție de jandarmi.

In această situație, cât timp prin sate vor exista arme de vânătoare cu nemiluita, nu se va putea face nici un progres, cu toată strădania depusă de acei ce își dau seama ce bogătie națională constituie vânătușul. Nu vreau să afirm prin aceasta că tăranul nu are dreptul să fie vânător și să vâneze; dar deocamdată mai puține arme de vânătoare la sate, și mai multă educație vânătorescă!

OFICIALE

Domnule Președinte,

Aveam onoare a vă face cunoscut că în „Monitorul Oficial“ No. 40 din 20 Februarie 1925, la pagina 1742 coloana 2 și 3 a apărut publicația pentru arendarea dreptului de vânătoare în pădurea Statului „Codru“ cu trupurile Criste, Tălnuța, Dealul Ascuțitului, Valea Hurezului, Dosu Mare, Valea Dosului Mare, Valea Ceauș, Dumbrăvița, Calea Homorodului, Valea Gardului, Valea Mili, Valea Stârcului, Oalea Giubii, Comanda, Bura, Valea Bârsului, Luptiște și Csutak Tabla expropiate dela Contele Elemer Bornomisza.

Licitatia se va tine în ziua de 20 Martie a. c. ora 11 dimineață cu oferte închise la Ministerul Agriculturii și Domeniilor (Direcția Vânătoarei).

Vă înaintăm odată cu aceasta condițiunile generale de licitație iar cele speciale se vor vedea în ziua licitației la Minister.

p. MINISTRU,
Săulescu

p. DIRECTOR GENERAL,
I. Iliescu

MINISTERUL DE INTERNE

Direcția Poliției și Siguranței Generale

Serv. Poliției Generale și de Frontieră

No. 9932-S. din 27 Februarie 1925

CIRCULARA

Prefecturilor de județe, Prefecturi de Poliții, Inspectoratul general al jandarmeriei și Polițiilor din țară.

Ca urmare ordinului nostru circular No. 5535 din 6 Februarie crt., în urma intervenției Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Direcția vânătoarei și în vedere că în conformitate cu dispozițiunile Legei pentru reglementarea portului și vânzării armelor, — art. 37 și 38 din lege și art. 55 din regulament, — permisele de a poseda și purta arma sunt obligatorii numai după 21 Iunie 1925, dată până la care prefecturile de județe și cele de poliții, sunt date

să se pronunțe asupra tuturor cererilor, Ministerul a hotărât următoarele:

Până la 21 Iunie a. c., permisele de vânătoare vor continua a fi eliberate vânătorilor, numai potrivit prescripțiunilor Legei pentru protecția vânătușului, art. 37, — adică fără să li se pretindă permisul de a purta arma, cerut de nouă lege pentru reglementare portului și vânzării armelor. Eliberarea lor, numai pentru arme de vânătoare, va fi însă în permanență subordonată autorizației Inspectorului de vânătoare respectiv, care se va lua în scris asupra fiecărui caz (art. 26 lege și 42 reg.).

Refuzul Inspectoratului de a da autorizație este obligatoriu pentru Prefecturi în sensul că acestea nu vor putea elibera solicitatorului permisul de port armă. Autorizația Inspectoratului, adică aprobarea lui, nu este obligatorie pentru prefecturi, cari, — atunci când motivele de ordine de siguranță le îndreptătesc, — pot refuza liberarea permisului.

Permisele de vânătoare eliberate în aceste condiții, sunt valabile, fără permisul de port armă, cerut de Legea portului armelor numai până la 21 Iunie a. c., adică până la data când în conformitate cu dispozițiunile acestei legi se va libera permisele tuturor acelor cari posedau arme la data punerii ei în aplicare.

Dela această dată, permisele de vânătoare vor fi valabile numai dacă vor fi însoțite și de permisul de port armă eliberat de Prefecturile de județe și poliții, care va fi cerut în totdeauna de organele de control, administrație, poliție, jandarmerie, etc.

Ministrul, (ss) G. TĂTĂRESCU

Director General, (ss) Romulus P. Voinescu
p. Conformitate, A. Negreanu

No. 5535 din 6 Februarie 1925

DOMNIILOR PREFECȚI DE JUDEȚE ȘI POLIȚII,

Am onoare a vă înainta căte un exemplar din legea și regulamentul portului și vânzării armelor și vă rugăm să binevoiți a lua măsuri pentru executarea ei.

De modul cum d-voastră veți aprecia și face să se aplique legea în dispozițiunile ei, va depinde atingerea scopului urmărit prin această lege de prevenție criminală, atât în folosul apărării individuale, cât și în interesul siguranței interne a Statului.

Ușurința cu care până acum oricine putea să-și procure o armă ucigătoare și libertatea de a o purta, constituau o atingere și un pericol constant pentru viața și integritatea corporală a persoanelor.

În accidente, și mai ales în cele mai multe cazuri de crimă, s'a întrebuințat arma numai grație împrejurării, că cel care a făcut uz de ea o avea la indemnă.

A pune capăt ușurinței procurării armelor și a îngrădi într-o măsură oarecare libertatea de a le purta, la aceasta se rezumă intențunea legiuitorului.

Actuala lege pleacă dela principiul că posedarea și purtarea armelor sunt libere, însă supuse autorizațiunii, care se va da la toată lumea, în afară de câteva excepții referitoare la anumite arme, persoane și împrejurări.

Astfel, legea face o primă deosebire cu privire la natura aranelor și anume:

a) Arme ce nu pot fi posedate sau purtate:

Următoarele arme nu pot fi posedate și nici purtate: arme ascunse, adică armele de foc sau albe, inchise în băstoane, cutii, sau țevi, astfel ca existența lor să nu poată fi bănuită, precum și grenadele, explosibile și gazele asfixante.

Bine înțeles că aceste prohițiuni nu se referă la întrebuințarea granatelor, explozibilelor și a gazelor asfixante cu ocazia exercițiilor militare și nici în cazurile când legi speciale autoriză întrebuințarea de explozibile într'un scop industrial, științific, etc.

b) Arme a căror posesiune și purtare este interzisă particularilor, cum sunt armele de foc ghintuite și armele albe, de tipul aranelor militare, române sau srâine, în afară de excepții prevăzute de art. 3, 24 și 27 din lege:

c) Arme ce pot fi în general posedate și purtate, cum sunt armele obișnuite enumerate în art. 3 din lege.

Pentru posedarea și purtarea aranelor obișnuite, legea face o distincție cu privire la calitatea persoanelor și anume:

a) Persoanele dispense de autorizație (art. 23 și 24 din lege) și

b) Persoane care nu le pot poseda și purta decât numai cu autorizație.

In această privință, legea face iarăși o importantă deosebire între dreptul de a poseda și dreptul de a purta arme. Legiuitorul a fost preocupat de ideea că cetățenii pașnici să nu fie lăsați dezarmăți în propriul lor domiciliu și să-i lipsească de mijloacele necesare, spre a-și apăra viața și avutul împotriva răufăcătorilor.

De aceea, obținerea autorizațiunii de a poseda arme este supusă unor condiții cu mult mai ușoare decât obținerea autorizațiunii de a purta arme în afară de domiciliu.

Altă preocupare a legiuitorului a fost aceea ca armele să nu ajungă în mâna acelora pentru cari motive temeinice de siguranță se opun, cum sunt: demenții, bețivii recunoșcuți ca atare și condamnați conform legii bătuturilor spiroase, etc.

In această privință și pentru ca dispozițiunile legii să nu fie eludate de către aceia cari nu trebuie să posede și să poarte arme, prin legea actuală se reglementează și vânzarea aranelor, punând obligație comercianților de arme de a nu mai vinde în viitor arme sau munițiuni decât acelor persoane cari posedă autorizațiunea model No. 2, în afară de excepții prevăzute de art. 3, 25 și 26 alin. II din lege.

Este necesar deci ca d-voastră să încunoștiți pe comercianții de arme din circumscripția d-voastre, că dela primirea încunoștiințării ce le-o veți face, nu mai pot vinde arme și munițiuni, decât cu autorizația menționată mai sus.

Cu această ocazie le veți atrage atențunea că după expirarea celor 3 luni dela promulgarea legii, adică dela data de 21 Martie 1925, ei sunt obligați să treacă operațiunile de vânzarea aranelor și munițiunilor din magazinul lor numai în registrele model No. 9, vizate de autoritatea polițienească (art. 29 lege).

In sfârșit, pentru limpezirea situației actuale în care, după cum se știe, din cauza liberului port al aranelor, se găsesc tot felul de arme în mâinile multor persoane ce nu ar trebui să le posede, legea prevede la capitolul VI o serie de dispoziții cari vă vor pune în măsură să stii numărul și felul aranelor de cari dispun locuitorii din circumscripția d-voastră.

Astfel, legea obligă pe toți actualii posesori de arme, indiferent dacă au vre-o autorizație, să le declare autorităților locale și să ceară dacă mai au nevoie de ele, permisul necesar, fie de a le poseda sau și de a le purta.

Această obligație urmând a fi cunoscută de toată lumea, este necesar ca d-voastră să-i daiți cea mai largă publicitate în care scop vă trimitem . . . . . atrăgând

cu această ocazie atenționele celor interesați asupra grelelor pedepse la cari se expun, dacă nu se vor supune obligațiunii de a declara armele ce le posedă.

In deosebi, în comunele rurale se va pune îndatorire primarilor să citească locuitorilor în câteva Duminici, sau zile de sărbătoare, textelegii și ale regulamentului și să le explice, că nu li se vor ridica armele și că declararea lor este numai îndeplinirea unei formalități cerute de legea cea nouă.

Aceste declarații se vor primi de autoritățile locale până la data de 21 Martie 1925.

Pentru facilitarea lucrării, este necesar a recomanda autorităților locale să formeze, dela primirea ordinului d-voastră, un dosar special și un tablou, în cari se vor clasa și trece declarațiunile făcute în ordinea depunerii și înregistrării lor.

Declarațiunile vor purta un număr de ordine și un altul de înregistrare, iar tabloul va cuprinde rubricile următoare: numărul de ordine, numărul de înregistrare al declaranții, numele și pronumele declarantului, profesiunea, numărul și felul aranelor și a cantităților de munițiuni declarate, justificarea cauzei pentru care declarantul voește a le păstra și utiliza și părerea autorităților locale dacă trebuie să i se dea autorizarea.

Tin să vă atrag în special atențunea că complectarea rubricelor: numărul și felul aranelor, este de cea mai mare importanță pentru noi, că în ea trebuie să se arate neapărat sistemul armei, fabrica, calibrul, numărul țevilor și al focurilor, seria și numărul de ordine, dacă are. In acest sens, vă rog să dați imediat ordine și instrucțiuni organelor insarcinate cu primirea declaranților, cu arătare că cei cari nu vor completa această rubrică, în așa fel ca arma să fie perfect identificată, se fac culpabili de neglijență vădită și se va aviza în contră-le la aplicarea măsurilor disciplinare.

La expirarea termenului — 21 Martie 1925 — atât dosarul cuprinzând toate declarațiunile făcute, cât și tabloul complet al declaranților, vor fi înaintate d-voastră.

Intre 21 Martie — 21 Iunie 1925, urmează ca d-voastră să vă pronunțați asupra tuturor cererilor, autorizându-le sau respingându-le, după aprecierea motivelor invocate de declarant și luând neapărat asupra fiecărei cereri și avizul inspectoratului sau serviciului de siguranță local. Aceste aviz urmează să-l luă și asupra oricărei cereri ce vi se va adresa în viitor pentru a obține autorizări de a poseda sau a purta armă.

La expirarea termenului — 21 Iunie 1925, — d-voastră veți comunica autorităților locale deciziunile d-voastră, înaintându-le în acest scop două tablouri și anume: un tablou cuprinzând numele persoanelor cărora li s-a admis cererea de a poseda sau a purta arme, și un alt tablou cuprinzând numele persoanelor cărora li s-a respins cererea.

Odată cu tabloul celor admisi veți înainta și permisele întocmite conform formularelor alăturate la regulament.

Permisele acestea vor fi remise în schimbul taxelor prevăzute în lege.

Vă recomanda autorităților locale ca imediat ce vor primi tablourile celor respinși, să le afișeze imediat, dresând și proces-verbal, așa după cum prevede legea prin art. 37 alin. 3 și art. 56 din regulament.

In privința ofițerilor și agenților de poliție, a căror înarmare nu cade în sarcina Statului, și cari, în conformitate cu dispozițiunile art. 25 din lege, își pot procura arme din comerț, cu autorizațiunea dată de direcția poliției și siguranței generale, de prefectura de județ și cea de poliție, fără îndeplinirea formalităților prevăzute pentru particulari vă comunicăm că în aceleași condiții li se va libera și permisul de port armă, în baza căruia obțin autorizația model No. 2.

In teritoriile supuse regimului stării de asediul, de comun acord cu Ministerul de Răsboi, am stabilit că aplicarea legii și a regulamentului să se facă, în conformitate cu dispozițiunile art. 10, de către comandamentele militare, după următoarele norme:

Pentru persoanele cari la data promulgării legii posedau arme, cu sau fără autorizație, declarațiile se vor face în conformitate cu dispozițiunile art. 37 din lege, la notari în comunele rurale și comisarii de circumscripție în orașe.

Aceștia le vor înainta, până la 21 Martie curent, prefecturile de județ și de poliție (art. 54 și 55 din regulament), cari, după ce vor lua avizul organelor de siguranță din localitate, le vor viza făcând observațiunile necesare și le vor înainta de urgență — până la finele lui Martie, comandamentului militar respectiv.

Comandamentul militar este ținut ca în termen cel mult două luni, adică până la 21 Mai 1925, să se pronunțe asupra tuturor cererilor (art. 55 din regulament), înapoind tablourile prefecturilor, cari sunt date ore ca în termen de cel mult o lună — până la 21 Iunie 1925, — să execute deciziunile comandamentului, adică să completeze permisele

de a posedă și purta armă pe numele celor cari au obținut autorizațiunea comandamentului, și să dispună să fie înmânate titularilor prin notarii comunali, șefii de poliție și comisarii de circumscripții.

Pentru cei cari nu posedau arme la data promulgării legii, cererile pentru obținerea autorizației de a posedă sau a purta armă se adresează direct comandamentului militar.

Ele vor fi făcute în conformitate cu dispozițiunile art. 7 și 16 din lege, iar comandamentul se va pronunța asupra fiecărei cereri, după ce va lua și avizul inspectoratului sau serviciului special de siguranță local.

Deciziunea comandamentului, împreună cu actele, va fi înaintată prefecturii respective pentru a fi executată. Pentru acei cari, în baza deciziunii comandamentului militar, au obținut permisul de a posedă sau purta armă, prefectura va elibera și autorizațiunea de a cumpăra armă (Md. No. 2).

Pentru soluționarea cererilor de autorizație de a posedă și purta arme, comandamentul militar vor avea în vedere dispozițiunile art. 5—20 din lege și 2—32 din regulament.

Avizele autorităților administrative, polițienești și de siguranță trebuie să fie respectate de comandament în cazul când sunt prohibitive. Pentru avizele pozitive, comandamentul rămâne suveran apreciator și poate refuza cererile atunci când găsește că are motiv să ia o astfel de hotărîre.

Cu prima poștă vă vom trimite restul de imprimate necesare punerii în aplicare a legii, și anume registre model No. 3 și 6, modelul de registru No. 9 pe care trebuie să-l înființeze comercianții de arme, autorizațiile model No. 2 și permisile de a posedă și purta arme No. 1, 4, 5 și 7.

Vă rugăm să ne confirmați telegrafic primirea acestui ordin, precum și aceea a imprimatelor de cari se face mențiune în el (extrasele din lege) și pe cari vi le-am înaintat cu pachet separat.

Subsecretar de Stat, GH. TĂTĂRESCU

Director General, C. Zguriadescu

DOMNULE PREFECT,

In referire la ordinul No. 9932 S. din 27 Februarie 1925 al Ministerului de Interne și bazați pe dispozițiunile art. 21 din legea portului armelor, în vederea liberării permiselor prevăzute de legea pentru protecția vânătorului și Reglementarea vânătoarei pe anul curent avem onoare a vă trimite odată cu aceasta:

Taxele permiselor pe anul acesta sunt următoarele: Conf. Jun. Cons. de Min. și No. 10 din 1925 publicat în Monit. Oficial No. 27 din 27 Februarie 1925.

1. Permis de vânătoare	Lei 300
2. " " port armă (p. fiecare armă	10
3. " " p. câini. a) prepelicar și lim. er	25
b) copoil	100
c) basetal, foxterierul, câinele de mistreți, câini pentru vulpe	50
d) ogarul	1.000

Precum vedeti permisele pe anul curent au culoare galbenă, cele cenușii liberate anul trecut încetând a mai fi valabile.

Aceste permise le veți distribui solicitatorilor în schimbul recipiselor Administrației financiare de consemnarea sumei cuvenite și în conformitate cu legea și instrucțiunile următoare:

PERMIS DE VÂNĂTOARE

a) Permisele de vânătoare se vor libera anul acesta numai solicitatorilor cari vor avea autorizația Inspectorului de vânătoare respectiv în conformitate și cu ordinul No. 7270 din 16 Februarie 1925 al Ministerului de Interne adresat D-voastră.

Rejuzarea autorizației date de către Inspector este obligatorie pentru D-voastră. Aprobarea autorizației este însă facultativă, D-voastră putând refuza liberarea permisului dacă aveți motive legale ce se opun.

La liberarea permiselor veți avea în vedere dispozițiunile art. 41 și 42 din legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei.

PERMIS DE PORT ARMĂ

Odată cu eliberarea permiselor de vânătoare, veți libera și permisele de port armă în conformitate cu art. 49 și următorii din legea vânătorului în schimbul recipiselor de consemnarea sumelor cuvenite pentru fiecare armă, ce posedă, năstându-se pe el felul și calibrul armei.

Nu se poate libera permis de vânătoare fără permis de port armă.

Persoanelor cari cer numai permise de port armă de vânătoare fără să ceră permise de vânătoare, nu le veți libera aceste permise rămânând să întrebuițeze ca armă de apărare revolverul care este scutit de legea vânătorului de orice taxă într-un prevederile legii vânătorului.

Am luat aceste dispozițiuni din cauză că cei mai mulți braconieri și în special populația de la țară își scot numai

permisele de port armă și în urmă braconează cu acele arme fără posibilitatea de a fi prinși asupra faptelor.

In cazuri cu total excepționale și numai cu avizul obligatoriu al Domnului Inspector de vânătoare al Județului D-voastră veți libera permise de port armă, de vânătoare și fără permise de vânătoare la acele persoane cari au destule garanții morale că nu o vor întrebuița pentru a braconă.

In caz de liberare de astfel de permise veți nota cu roșu pe ele că acele arme nu vor putea fi întrebuițate la vânătoare sub pedeapsă legală.

In privința solicitatorilor de permise de vânătoare și port armă care au domiciliul real în comună din apropierea frontierei nu le veți libera acele permise decât cu avizul siguranței locale și al Comandamentului corpului de armată respectiv.

In teritoriile alipite atunci când există vre-o îndoială asupra unor solicitatori de permise de vânătoare și port armă puteți lua la rigoare și avizul Siguranței locale înainte de liberarea permiselor.

Conform înțelegerei ce am stabilit cu Ministerul de Interne, înțelegere care a motivat ordinul circular No. 9932 S din 27 Februarie 1925 al acelui Departament, pe care credem că lăți primiti, aceste permise sunt valabile numai până la 21 Iunie 1925, de la care dată ele nu mai sunt valabile decât fiind însoțite și de permisul eliberat pe baza legei de portul armelor, care este în curs de aplicare. — Deci toate persoanele ce vor obține permisul de port armă și de vânătoare conform legei vânătorului, vor trebui ca până la 21 Iunie 1925 să se pună în regulă cu dispozițiunile legei pentru portul armelor; de la acea dată neobtinând permisul vor fi tratați ca și cum nu ar avea nici un fel de permise de a purta armă, iar armele ridicăte.

De la 21 Iunie 1925 nu veți libera nici un permis de port armă și de vânătoare decât acelor persoane care vă vor prezenta permisul de a purta armă de vânătoare liberat pe baza legei de portul armelor, bine înțeles însă tot cu avizul obligator și aprobator al Inspectorului de vânătoare.

PERMISELE PENTRU CÂINI DE VÂNĂTOARE

Aceste permise le veți libera în schimbul recipiselor de consemnarea taxelor. — In permis se va trece semnalamentele câinelui, rasa (prepelicar, ogar, copoi etc.) sexul și culoarea după declarația suplicantului.

Toate dispozițiunile anterioare referitoare la liberarea permiselor de vânătoare, port armă și câini, cari sunt contrarii acestor dispozițiuni sunt anulate.

Mentionăm că instrucțiunile de față privesc numai armele de vânătoare, singurele cari intră sub dispozițiunile legii vânătorului.

In ce privește celelalte arme de apărare (revolvere, pistoale, pumnale, etc.) și arme de război tip militar, vă veți conforma dispozițiunilor legei de port armă.

Pentru justificarea permiselor eliberate și pentru a putea fi în Minister o comptabilitate exactă de aceste permise, vă rugăm ca la finele fiecărui trimestru să ne înaintați un bordero de permisele vândute împreună cu recipiselor Administrației Financiare pe baza cărora au fost liberate spre a vi se da cuvenita deschidere.

In nici un caz nu veți trimite sunte justificare chitanțe librate de preceptor, copii de pe chitanțe, certificate, etc. cari nu dau sub nici un cuvânt deschidere.

Pentru ori ce alte explicații ce ați avea nevoie vă rugăm a vă adresa acestui Departament, Direcția Vâna-

toarei.

Director General,

No. 07270 din 16 Februarie 1925

DOMNULE PREFECT,

In urma interveniunii Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Direcția Vânațoarei, cu adresa No. 8917/925, avem onoare a vă ruga să bine voți și lăsați măsuri ca în conformitate cu dispozițiunile art. 26 al. 2, din Legea pentru portul armelor, atunci când vi se sollicite permise de a purta armă de vânătoare, chiar dacă solicitatorul declară că nu o cere în vederea exercitării vânătoarei, să se ceară și autorizația Inspectorului vânătoarei respectiv. Aceasta pentru ca printre cei care vor obține astfel de autorizații să nu se strocă oameni în deosebită cunoștuță că exercită braconajul.

p. Ministrul, ROMULUS P. VOINESCU

p. Director General, (ss) C. Zguriadescu

p. conformitate, Gh. Stănescu

Copie după adresa No. 3734-S din 28 Ianuarie 1925 a Ministerului de Interne către Ministerul de Răsboi.

Depozitările Legei pentru reglementarea portului și vânătoarei armelor urmează să se aplique în toată țara de organele administrative și polițienești, iar Autorizările de a purta

arma, să se dea în conformitate cu art. 6 și 15, de Prefecturile de județe, și Prefecturile de poliții în afară de teritoriile țărei supuse regimului stării de asediu, unde în conformitate cu art. 10, aplicarea dispozițiunilor menționatei Legi, se face de Comandamentele militare.

Pentru ca legea să se aplique uniform și la timp în toată țara, și mai ales pentru a nu încărca prea mult Comandamentele militare, cu lucrări de birou care ar necesita o corespondență întinsă, o arhivă specială și numeroase scrise, fără vre-o utilitate practică; (acordarea unei singure autorizații necesitând în mediu 3—4 corespondențe cu prefectura și comuna respectivă).

Socotim că pentru acordarea autorizațiunilor de a posedă și purta arma, *In teritoriul supus stării de asediu*, să adoptăm următoarea normă, respectând însă în totul dispozițiunile art. 10 din Lege.

Pentru persoanele, care la data promulgării Legei posedau arme, cu sau fără autorizație, declarațiile se vor face în conformitate cu dispozițiunile art. 37 din Lege, la notari, în comunele rurale, și comisarii de circumscripție în orașe.

Aceștia le vor înainta până la 21 Martie crt., Prefecturile de județe și de poliții, (art. 54 și 55 reg.), care după ce vor lua avizul organelor de siguranță din localitate, le vor vizua făcând observațiunile necesare și le vor înainta de urgență — până la finele lunei Martie — Comandamentului Militar respectiv.

Comandamentul militar este ținut ca în termen de cel mult două luni, adică până la 21 Mai 1925, să se pronunță asupra tuturor cererilor (art. 55 reg.), înăpind tablouri Prefecturilor, care sunt dateare ca în termen de cel mult o lună — până la 21 Iunie 1925 — să execute deciziunile Comandamentului, adică să completeze permisiile de a posedă și purta arma, pe numele celor care au obținut autorizația Comandamentului, și să dispună să fie înmânate titularilor, prin notarii comunali, șefii de poliții, și comisarii de circumscripție.

Pentru cei care nu posedau arme la data promulgării Legei, cererile pentru obținerea autorizației de a posedă sau purta arma, se adresează direct Comandamentului militar.

Ele vor fi făcute în conformitate cu dispozițiunile art. 7 și 16 din Lege, iar Comandamentul se va pronunța asupra fiecărei cereri, după ce va lua și avizul inspectoratului sau Serviciului special de Siguranță local.

Deciziunea Comandamentului, împreună cu actele, va fi înaintată Prefecturei respective, pentru a fi executată. Pentru acei care în baza Deciziunii Comandamentului militar, au obținut permisul de a posedă sau purta arma, Prefectura le va elibera și autorizația de a cumpăra arme (model No. 2).

Pentru soluționarea cererilor de autorizații de a posedă și purta arme, Comandamentele militare vor avea în vedere dispozițiunile art. 5—20 din Lege și 2—32 din regulament.

Avizele autorităților administrative, polițienești și de siguranță, trebuie să fie respectate de Comandament, în cazul când sunt prohibitive. Pentru avizele pozitive, Comandamentul rămâne suveran apreciator, și poate refuza cererile, atunci când găsește că are motiv să ia o astfel de hotărrire.

In cazul când normele mai sus indicate obțin asentimentul Dvs, vă rugăm să binevoiți a dispune să ni se comunică de urgență, și a da în același timp ordinele și instrucțiunile necesare comandanțelor respective.

Ordinele și instrucțiunile ce veți da, vă rugăm să dispuneti să ni se transmită în copie, pentru a aduce la cunoștință Prefecturilor de județe și de poliții, părțile care le privesc.

p. *Ministrul, (ss) ROMULUS P. VOINESCU*

Director General, (ss) *C. Zguriadescu*

p. *Conformitate, M. Brătescu*

◊ ◊

COMUNICARI

Dreptul de vânătoare un privilegiu?

Deși acest articol (apărut în R. V. No. 53/924), de bună seamă că era mai bine plasat într-o gazetă politică — totuși — cunoscând pe Tânărul autor, care poate are intenția de a deveni cu timpul un vânător serios, — vom răspunde eu căteva cuvinte la hipozezele puse de d-sa, chiar din motivul, că și noi vom să contribuim la educația vânătorilor tineri prin sfaturile noastre.

Este fără îndoială, că vânătorul ar trebui să fie un privilegiu și anume exclusiv numai al acelora, care au simț, suflet și înțeță bună față de vânător, și care prin ocrotire practică și experiență îndelungată și-au câștigat dreptul de a fi numiți «vânători».

Aceia pe care îi vizează autorul, pretinzând numai cetățenia română, plăta taxelor legale, armă de vânătoare, un teritoriu arădat, cu 2—3 epuri, aceia noi îi numim «pușcași», care sunt cea mai mare primejdie pentru vânător, și de care se ferește fiecare vânător ca dracul de tămâie.

Cum însă este inevitabil să ajungă și astfel de elemente la dreptul de a posedă permise de armă și vânătoare, avem cea

mai sfântă chemare toți vânătorii vecni să ne dăm toată silință de a le face educația la aceste elemente.

Și pentru a le putea face educația, năzūim a-i concentra în societăți bine organizate, unde vor putea fi îndrumați și controlați.

Nu impune nimănii vânătorului să se prezinte „în frac și lac”, dar pretindem să fie vânător *corect*, exercitând vânătoarea în conformitate cu legea și regulamentul societății.

Acei, care — după cum spune autorul — se revoltă contra străduinții — denotă evident, că vor cu tot prețul să se susțină dela orice fel de control, pentru a abuză în felul lor și a braconaja după plac — lucru ce știe toată lumea, poate numai autorul nu.

Reflectând la hipoteza pusă de autor și care vrea să inspire frica de revolta pușcașilor refuzati, vou aminti următoarele:

Ca reprezentant al unei societăți, am luat parte la multe licitații, dar în general n-am observat nemulțumirea țărănilor, numai la o singură licitație, unde a concurat și o altă societate, (în care din întâmplare i-a parte și d-l Gociman), aici de fapt n-am fost primiți cu „Bine a-ți venit”!

De ce?

Primarul comunei respective a fost dat în judecată de societatea noastră, pentru însușirea fără drept a două vulpi, otrăvite de societate; de altă parte, pentru că reflectanții pușcași din comună, au avut promisiunea, că în caz de arendare, vor fi primiți ca membri în societatea din care face parte și d-l Gociman.

Natural că în astfel de împrejurări, noi n-am fost bine văzuți și pușcașii au fost nemulțumiți cu noi.

Nemulțumiri totdeauna au fost și vor fi, mai ales dacă se face astfel de promisiuni.

Dacă autorul, precum scrie, și-a pierdut toată încrederea în puterea Statului de a menține ordinea publică — și aduce ca exemplu astfel de elemente — noi vânătorii care ne dăm toată silința de a distrugă braconajul și de a înfrângă anarchia în materie de vânătoare — avem în puterea Statului și în noi toată încredere!

Fie linștit de le autor, va fi ordine, căci avem o lege foarte bună, (admirată și de Ungaria), pentru protecția vânătorului și mulțumită autorităților competente, asem și un inspector de vânătoare, d-l Lt.-Colonel Bozac, (dacă îl cunoașteți), cu a căru activitate e mulțumită toată lumea vânătoarească; evident că pușcașii nu prea, din cauză că nu arată crutare față de elementele distrugătoare.

De altfel am citit cu drag un articol al d-voastră despre ocrotirea vânătorului, fiind o temă mai potrivită pentru «Revista Vânătorilor».

A. Dumitru

PAZNIC PUBLIC DE VÂNĂTOARE
PENTRU JUD. COJOCNA.

Corespondență

◆ PETRU POPOVICI — CÂRPA JUDEȚ. CARAŞ-SEVERIN. Am primit lei 250, taxa de inscriere ca aderent și abonamentul la Revistă pe 1925.

◆ AUREL VERNICHESCU — VÂRCIOROVA JUDEȚ. CARAŞ-SEVERIN. S'a primit lei 250, taxa de inscriere ca aderent și abonamentul la Revistă pe a. c.

◆ CĂPITAN CATON RĂDULESCU — FOCSANI. Am primit lei 200, abonamentul D-vs la R. V. pe anul 1925.

◆ GEORG RITTER VON MEDVECKY — BOBEȘTI BUCOVINA. Am primit 200 (două sute) lei abonamentul D-vs pe anul 1925 la Revista Vânătorilor.

◆ SOCIETATEA „CERBUL” — DIN CÂMPINA SECTIA BRAȘOV. Am primit suma de lei 690, ce reprezintă taxa de afiliere și un abonament la R. V. pe anul curent.

◆ TIBERIU TEODORFECU — LOCO. Vă confirmăm primirea sumei de lei 150, ce reprezintă plata abonamentului D-vs pe anii 1923 și 1924, și așteptăm și pe 1925.

◆ VICTOR COLLESCU — BERHOMET BUCOVINA. Am primit lei 500 (cinci sute), restul celor cinci abonamente facute de Dvs. pe anul 1925.

◆ GHEORGHE ARDELEAN, ÎNVĂȚĂTOR. BEIUS-UILEAC BIHOR. S'a primit lei 250, taxa Dvs. de membru aderent, abonamentul la R. V. și plata unui statut al U. G. V. R.

◆ CĂPITAN AL. V. ISĂCĂSCU — BOTOȘANI. Am primit lei 50 (cinci zeci) cotizația pe 1925, iar abonamentul pe a. c. îl veți plăti la primirea numărului de Ianuarie și fiind trimis ca ramburs.

◆ RAMIRO GEORGESCU — SEF GARA PETROȘANI. — Am primit prin fratele Dvs. suma de lei 240, plata abonamentului la Revistă pe 1925 și taxa de inscriere ca aderent.

◆ ALFRED POPPER-LOCO. — Am primit prin D-nul Scrioșteanu lei 350 plata abonamentului pe 1925, taxa de inscriere ca activ și cotizația anuală.

◆ SOCIETATEA VÂNĂTORILOR TG. SĂCUEȘC. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 700 taxa de inscriere și abonamentul pe 1925.

◆ IOAN I. HALMAGIAN-TIMIȘOARA. Am primit și restul de 100 lei al abonamentului Dvs. pe 1925.

◆ ALEXANDRU COSTOREL — CRIVEȘTI-TUTOVA. Am primit lei 200 pentru emblemă.

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

Bucureşti, Calea Victoriei No. 11

Furnisitor
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Marca Depusă

Articole de vânătoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele

Încălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezesti, Pălării

„Dâmbovița”

Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului

PORTLAND

Fabrica de ciment în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, Bucureşti

Telefon 57/75

„HUBERTUS” F. W. PETRI & FILII Alba-Iulia

Sucursala București

EN GROS: Spaiul Kogâlniceanu No. 35

EN DETAIL: Lipscani-Noi No. 27 sub Grand Hotel

PENTRU BRANSA:

FOTOGRAFICA:

Cele mai moderne aparate pentru FOTOGRAFI NEUE-GORLITZER-KAMERA-WERKE. Bogat assortiment de APARATE pentru AMATORI marca ERNEMANN și alte noutăți:

LAMPI de MAGNESIUM AKTINOFOTOMETER, APARATE VELOPHOT, MAȘINI de TAIAT sticle și cartoane. Bogat depozit cu cele mai intrebuințate aparate fotografice.

DE VÂNATOARE:

ARME NOVOTNI și BELGIENE, PI-STOALE WALTER și mărți SPANIOLĂ, CARTUȘE pline și goale.

ARME de salon „FLOBERT” și de aer comprimat.

GHETE pentru VÂNĂTORI și originalele GOELSER.

Complect assortiment cu cele mai uzitate articole.

DE CINEMA:

NOUA MAȘINĂ de TEATRU A. E. G. MAȘINI de PROIECTIUNE A. E. G. pentru Universități și școli cu mecanism de oprire.

Diverse APARATE de PROIECTIUNE. APARATE pentru saloane și case particulare.

TRANSFORMATOR „REFORY” pentru curent alternativ și polifazic. Instalații complete de TEATRU-CINEMA.

CELEBRELE CARTUȘE

ORIGINALE ROTTWEIL

„WEIDMANNSHEIL”

SE GĂSESC NUMAI LA „UNIUNE”

INCĂRCATE, FĂRĂ ALICE . . LEI 6.50 BUC.

INCĂRCATE COMPLECT, NEGRE „ 7.50 „

INCĂRCATE COMPLPECT, ROȘII . „ 8.— „

N'a mai rămas decât calibrul 16.

Fabrica de Ciment Portland din Azuga

SOCIETATE ANONIMA

terminând lucrările de refacere și complectare a instalațiunilor sale

livrează ciment de calitate superioară

îndeplinind cu prisosință toate condițiunile caetelor de sarcini oficiale. Garantează în orice moment îndeplinirea acestor condiții

Mai fabrică:

Var alb la cupoarele sale din Piatra Arsă (Sinaia) și

Var hidraulic la fabrica sa din Comarnic

cu prețurile cele mai reduse

Pentru ori și ce informații a se adresa la sediul societății în Azuga

:: Banca Franco-Română ::

București, Strada Bursei No 5

TELEFON: 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA: FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

|| CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA

50.000.000
12.200.000

S U C U R S A L E:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T.-Măgurele.

A G E N T I I:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

Cot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

De vânzare Arma Mannlicher—Schönauer

— Cal. 9,5 împreună cu 200 cartușe —

Prevăzută cu lunetă Kahles 4 X.

Tir de o preciziune extraordinară.

— Prețul după învoială —

A se adresa la revistă.

Anunt

Pentru VÂNĂTORI și cei ce posedă ARME, Biroul din strada Episcopiei No. 6 înlesnește formalitățile pentru procurarea autorizațiilor respective, atât pentru Capitală cât și pentru județ.

Spre a se feri de contravenții la o Lege cu dispoziții severe și cum termenul declarător expiră la 21 Martie a. c., cei interesați ar urma să nu negligeze pentru a fi în regula, cât de neîntârziat.

BIUROUL

ANUNT

VÂND CĂȚEA SETTER-GORDON

eteat 1 an împlinit la 20 Ianuarie cor., posed certificat de proveniență a rasei.

APORTEAZĂ BINE LA CÂMP NU A FOST SCOS

Str. General Alex. Radovici No. 2 (prin Viitor-Romană) Cpt. M. Papiniu.

Loc rezervat pentru reclame

DE VÂNZARE

*Mannlicher - Schönauer
cal. 8 mm nou*

Prețul 6.000 Lei

Express 450, Francotte-Liège cu cocoașe.

Prețul 12.000 Lei

**A SE ADRESA LA D-L FLORIAN, MAGAZINUL
TRIPCOVICI, SUB HOTEL SPLENDID**

ANUNT

Caut spre
cumpărare,
cartușe de alamă
calibrul 12, lungime 70-75 mm,
noi sau uzate. A
se adresa la
Revistă.

ANUNT

„PARADOX“

CALIBRU 12
MARCA NOVOTNY
DIN PRAGA

CU COCOAȘE ȘI TURNĂTOR
DE GLONT, DE VÂNZARE

15.000 LEI
A SE ADRESA LA REVISTĂ.

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă techniciani și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânătorului, educația vânătoarească, technica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânătorului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contravenienților la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

ABONAMENTUL ANUAL: pentru membrii 200 lei
pentru societățile afiliate 400 „

ANUNȚURI COMERCIALE		1 pagină	5.000 Lei anual
$\frac{1}{2}$	"	3.000	" "
$\frac{1}{4}$	"	1.750	" "
$\frac{1}{8}$	"	1.000	" "

*****

ABONAMENTUL LA „REVISTA VÂNĂTORILOR” ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

*****

„Revista Vânătorilor” este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din totată țara, care au să-și spună ceva.

De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus vre-o întrebare tehnică vânătoarească, adresați-vă „Revistei Vânătorilor”. Numai aici puteți fi siguri că veți găsi pe aceia cărora vă adresați.

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

*****

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGEȚI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI”

D-sale
Domnului Major
Dascălescu
Nr. Liceului N. 25
Bacău

PRETUL UNUI EXEMPLAR 20 LEI
PRETUL UNUI NUMĂR VECIU 30 LEI

Ramburs Lei

Reprezentând

Abonamentul Dv. pe 1925 Lei 200

Restantele din trecut:

Lei

Total Lei

pentru care vă mulțumim.